

Socialministeriet

24. februar 2005

Bemærkninger til høringssvarene vedr. udkast til Forslag til lov om social service

Modtagne høringssvar

Socialministeriet har modtaget i alt 149 høringssvar.

Vedhæftede bilag rummer en oversigt over, hvilke myndigheder og organisationer, der har afgivet høringssvar, herunder hvilke der har haft bemærkninger mv.

Bemærkninger til lovforslaget

I det følgende foretages en tværgående gennemgang af de politisk centrale forslag til ændringer af lovforslaget, som er fremkommet i høringssvarene.

Konkrete ændringer i lovforslaget på baggrund af høringssvarene er anført i kursiv.

Det skal bemærkes, at ud over de punkter, der omtales i det følgende, er der - på baggrund af høringsrunden og ministeriets egen kvalitetssikring af lovforslaget - blive indarbejdet en række mere tekniske, herunder lovtekniske, ændringer i lovforslaget inden fremsættelsen.

Temaer:

<u>Kommunernes myndigheds- og forsyningsansvar</u>	2
<u>Regionernes forsynings- og udviklingspligt samt de årlige redegørelser og rammeaftaler</u>	2
<u>Finansiering</u>	11
<u>Fordelingen af de nuværende amtskommunale opgaver på børne- og ungeområdet</u>	19
<u>Kommunernes mulighed for at overtage regionale sociale tilbud</u>	22
<u>Rådgivning og vejledning og den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO)</u>	24
<u>Tilbudsportalen</u>	34
<u>Retssikkerhed og klage</u>	35
<u>Tilsyn og godkendelse</u>	38
<u>Overgangsordning og udviklingsråd</u>	39
<u>Bemyndigelsesbestemmelser</u>	41

Forholdet til andre sektorer	42
Andre kommentarer	43
Bilag: Høringsparter	50

Kommunernes myndigheds- og forsyningsansvar

Flere høringssvar herunder fra KL, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af kommuner i Københavns Amt, Det Centrale Handicapråd, Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, Børne- og Kulturchefforeningen, Foreningen af Danske Døgninstitutioner og Ankestyrelsen, udtrykker generel tilfredshed med reformforslagets overordnede sigte. Flere heraf fremhæver tilfredshed med, at lovforslaget samler myndighedsansvaret på det sociale område i kommunerne. Det vil skabe bedre sammenhæng og kvalitet i tilbuddene og give en enklere og mere overskuelig organisation for borgeren. At der fremover kun er en myndighed minimerer endvidere risikoen for gråzoner og kassetænkning. Det giver endvidere kommunerne nye muligheder for at nytænke og forbedre det sociale arbejde.

Regionernes forsynings- og udviklingspligt samt de årlige redegørelser og rammeaftaler

1. Flere høringssvar herunder fra KL finder, at det bør fremgå tydeligere af lovforslaget, at regionens hjemmel til at videreføre nuværende amtskommunale tilbud og senere etablere nye tilbud baserer sig på den grundholdning, at det er den enkelte kommune, der afgør, hvilke tilbud den selv ønsker at være driftsherre for, og hvilke tilbud kommunen indgår aftale med andre om at drive, ligesom høringssvarene finder, at det klart bør fremgå, at nye regionstilbud kun kan etableres efter aftale med kommunerne i regionen.

Svar:

Udgangspunktet er, at det er den enkelte kommune, der afgør, hvilke tilbud den selv ønsker at være driftsherre for. Det fremgår af § 5 stk. 1, hvorefter regionsrådet skal etablere tilbud efter aftale med kommunalbestyrelserne. Hele forsyningsansvaret på det sociale område placeres med kommunalreformen i kommunerne. Kommunerne kan opfylde dette forsyningsansvar ved etablering og brug af egne institutioner og tilbud, eller ved at købe eller lave aftaler om pladser hos andre leverandører, herunder i regionale tilbud.

Det er, på baggrund af høringssvarene, præciseret i bemærkningerne til lovforslaget (§ 5), at hele forsyningsansvaret på det sociale område er placeret i kommunerne.

Regionerne har ansvaret for, efter aftale med kommunerne i regionen, at etablere pladser i de boformer og tilbud, der hidtil har været omfattet af amtskommunernes opgavevaretagelse, bortset fra

døgninstitutioner for børn og unge med sociale eller adfærdsmæssige problemer. Dog kan regionerne etablere og drive sikrede afdelinger for unge kriminelle.

Regionens forsyningspligt fastlægges på baggrund af årlige redegørelser, hvor kommunerne skal beskrive behovene og kommunernes forventede brug af pladser i regionalt drevne tilbud. Redegørelserne fra kommunerne danner grundlaget for en årlig rammeaftale mellem kommuner og region.

Af rammeaftalen skal det bl.a. fremgå, hvor mange pladser fordelt på målgrupper regionen i alt stiller til rådighed for kommunerne i de kommende år. Der skal således tages stilling til kapaciteten på alle de forskellige specialer. Der skal her balanceres mellem ønsket om fuld udnyttelse for ikke at få tomme pladser (og højere priser) og ønsket om at kunne undgå ventelister. Samtidig tages i rammeaftalen stilling til håndtering af udviklingsbehov samt løsning af akutte nye behov.

Oprettelse af nye tilbud skal fremgå af rammeaftalen, dvs. at oprettelse alene kan ske efter aftale med kommunerne herom. Dette er præciseret i bemærkningerne til lovforslaget.

2. Flere høringsvar herunder fra KL havde gerne set, at regionernes forsyningspligt var blevet afgrænset til kun at omfatte de mest specialiserede institutioner på voksenområdet, frem for at regionerne som udgangspunkt skal videreføre de amtskommunale institutioner.

Svar:

Kommunerne har ansvaret for at sikre, at der er sociale tilbud til egne borgere. Kommunerne kan opfylde dette forsyningsansvar ved brug af egne institutioner og tilbud, eller ved at købe pladser hos andre leverandører, herunder i regionale tilbud.

Derudover ligger der i aftalen om en strukturreform på det sociale område, at der skal ske en fortsat glidende decentralisering til kommuner. I løbet af 2006 skal der således være drøftelser mellem forberedelsesudvalgene (der forbereder de nye regioner) og kommunerne/sammenlægningsudvalgene med henblik på at undersøge, om amtskommunale tilbud, som ikke automatisk overgår til kommunerne, mere hensigtsmæssigt kan overgå til beliggenhedskommunen allerede fra 2007. Det er kommunalbestyrelsen/sammenlægningsudvalget, som træffer endelig afgørelse om kommunens overtagelse af et regionalt tilbud.

3. Flere høringsvar, herunder fra De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd, Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, Københavns Amt, Det sociale Brugerråd i Århus og Viborg Amter, Børnerådet, Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge og Rådet for Socialt Udsatte, har rejst spørgsmål om, hvor udviklingsansvaret ligger og flere finder, at regionerne skal have mulighed for løbende at udvikle tilbud i overensstemmelse med behovene.

Rådet for Socialt udsatte anfører i sit høringsvar, at det efter lovforslaget er regionernes ansvar at udvikle boformer og tilbud, men der mangler en præcisering af, hvad dette udviklingsansvar mere præcist skal omfatte, og hvilke midler der vil være til rådighed herfor. Rådet efterlyser en sådan præcisering.

Svar:

Kommunerne får det fulde myndigheds-, forsynings- og finansieringsansvar på det sociale område. Herunder hører også ansvaret for, at der løbende udvikles tilbud, som modsvarer borgernes behov. Regionerne kommer til at agere på markedsvilkår, og vil ligesom andre leverandører være interesserede i at kunne tilbyde pladser, som kvalitativt kan leve op til efterspørgslen.

Regionerne får et ansvar for en løbende faglig udvikling af indholdet i de regionalt drevne tilbud svarende til udviklingen i behovene. Det gælder såvel i forhold til udvikling i behovene hos allerede optagne borgere som i forhold til evt. helt nye typer af behov, der fordrer udvikling af nye tilbud. Her kan de regionale tilbud og kommunerne samarbejde med VISO.

Det er, på baggrund af høringssvarene, præciseret i bemærkningerne til lovforslaget (§ 6), at kommunerne har ansvaret for, at der løbende udvikles tilbud, som modsvarer borgernes behov, og at rammerne for regionens udviklingsansvar og finansieringen heraf skal fastlægges i de årlige rammeaftaler.

4. Flere høringssvar, herunder fra Amtsrådsforeningen, Center for Ligebehandling, Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, Brugerrådet i Viborg Amt og Socialpædagogernes Landsforbund kritiserer, at rammeaftalerne er uegnede til at skabe den fornødne forsyningssikkerhed, da den er afhængig af den kommunale forudseenhed. Især kritiseres det, at årlige aftaler er for stift et system til at håndtere akutte sager eller situationer, hvor det forventede behov viser sig ikke at svare til virkeligheden. Samtidig er bl.a. Landsforeningen Evnesvages Vel, De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd og Den Uvildige Konsulentordning bekymrede for, om regionerne kan fastholde og udvikle de enkelte tilbud, hvis de hele tiden – årligt – er truet af ændring/lukning. De foreslår derfor, at en forventet efterspørgsel meldes ud årligt, mens aftaler om samarbejde skal være bredest mulige og have en løbende varighed på mindst 4 år.

Blå kors ønsker, at der på behandlingsområdet og hjemløseområdet sikres en regional forsyning med både kvalitet og kvantitet.

Med henblik på at kunne løse eventuelle tvister mellem kommune og region i forbindelse med rammeaftaler, finder Børne- og kulturchefforeningen det nødvendigt, at der etableres en klagemulighed for kommunen i forhold til den aftalebaserede regionale forsyningsforpligtelse. BUPL påpeger i denne forbindelse, at det er uklart, hvem der har ansvaret for udviklingen af området, hvis det ikke lykkes at indgå en aftale.

Efter Børnesagens Fællesråds opfattelse er det uholdbart, at alt skal være forudset på forhånd i rammeaftalerne. Der kan meget nemt opstå en situation med venteliste til et tilbud, som er helt nødvendigt for et barn eller en ung.

Specielt fra bl.a. Socialpædagogernes Landsforbund og Landsorganisationen af Kvindekrisecentre peges på, at kommunerne kan have svært ved præcist at vurdere, hvor mange pladser, de vil have brug for i det kommende år, fordi der på hjemløseområdet (forsorgshjem, herberger, krisecentre mv.) ikke i alle tilfælde er egentlig visitation, men en ret for borgeren til selv at møde op, dvs. boformerne kan have beboere fra flere regioner. Rådet for

Socialt Udsatte påpeger, at der skal være et meget tæt samarbejde mellem kommunen og regionsrådet med henblik på at sikre, at der på grundlag af en analyse af behandlingsbehovet vil være det nødvendige antal behandlingspladser.

Svar:

Reglerne om rammeaftalen (§ 6) er, på baggrund af høringssvarene, ændret, således at den årlige aftale kan suppleres løbende, hvis der er behov. Desuden er det nu i bemærkningerne blevet præciseret, at regionen til forhandlingerne om aftalen på grundlag af de kommunale indberetninger, skal komme med et samlet udspil for hele regionen til dækning af kommunernes behov for regionalt drevne tilbud. Det er også præciseret, at aftaleåret skal suppleres med overslag over de næste tre års behov. Endelig er det fastlagt, at aftaleparterne i rammeaftalen skal aftale, hvorledes man håndterer akutte situationer, som ikke kan håndteres med de nuværende tilbud, hvordan man vil sikre udvikling af institutionstilbuddene svarende til udvikling af brugernes behov samt sikring af et beredskab til løsning af evt. ventelisteproblemer.

Det bemærkes i øvrigt, at den foreslåede procedure til fastlæggelse af behovet er en klar forbedring i forhold til det nuværende system, hvor samarbejdet mellem amt og kommuner er betydeligt mindre struktureret.

Der fremføres bekymringer om konsekvenserne af en uenighed om aftalerne. Alle parter har imidlertid en stærk interesse i at opnå enighed om en aftale.

En række hørings svar vedrørende akutproblemet synes at forudsætte, at aftalen giver den enkelte kommune en "trækningsret", som man ikke kan overskride. Det beror på en misforståelse. Rammeaftalen fastlægger regionens forpligtelse i forhold til samtlige kommuner under ét i regionen.

Det vil uanset selvmøderprincippet (princippet om at borgere fra hele landet uden visitation kan møde op på et hvilket som helst forsorgshjem, herberg eller krisecenter i hele landet) under alle omstændigheder være forbundet med usikkerhed at skønne over forbruget af pladser.

Rammeaftalerne er heller ikke tænkt som et simpelt bestillingssystem for pladser, hvor den afgivne bestilling ikke kan fraviges. Rammeaftalerne skal skabes i en dialog mellem den enkelte kommune og regionen, hvor kommunen fx også oplyser, om hvilke forbyggende foranstaltninger man planlægger på hjemløseområdet, hvilke nye boformer, der planlægges som en aflastning for forsorgshjemmene fx udslusningsboliger, alternative plejehjem, skæve huse til skæve eksistenser osv.

På baggrund af de samlede rammeaftaler for kommunerne i regionen får regionsrådet således et samlet kvalificeret beslutningsgrundlag for, hvor mange pladser der vil være brug for i den kommende periode.

5. Flere hørings svar, bl.a. Amtsrådsforeningen, Landsorganisation af Opholdssteder og Skolebehandlingstilbud De Samvirkende Invalideorganisationer, Socialpædagogernes Landsforbund og Børnesagens Fællesråd har anført, at der savnes en klar hjemmel til at løse de problemer, der opstår, hvis der opstår ventelister. (fx et sted men ledige pladser et andet – hvem skal have hvilken plads) og tilsvarende allokeringproblemer. Det kan fx være ønsker fra en kommune om at placere en relativt ukompliceret bruger i et tilbud, der er målrettet langt tungere

brugere (fx fordi det ligger i nærheden), hvorved der blokeres for kommuner med brugere med langt tungere problemer.

Svar:

Der er, på baggrund af høringssvarene, ændret i lovforslaget, således at der er skabt en klarere hjemmel i § 6 til at løse prioriteringsproblemet i ventelistesituationer. Regionerne har nu mulighed for at afvise optagelse i et konkret tilbud, hvor der ikke er en rimelig match mellem problem og løsning. Opgaverne er et led i regionens leverandøransvar. Der er således ikke tale om, at regionen har del i visitationsansvaret for borgeren, idet dette ansvar alene påhviler kommunen.

I bemærkningerne til lovforslaget er der foretaget præciseringer af dette.

6. KL har bemærket, at der i § 5 er forskel på regionernes mulighed for at drive henholdsvis dag- og døgntilbud til børn og unge, idet dagtilbuddene vedrører børn og unge med betydelig og varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne, mens de tilbud som regionerne kan drive på døgnområdet vedrører børn og unge med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. KL går ud fra, at kommunerne også kan etablere tilbud til børn og unge med betydelig og varigt fysisk og psykisk funktionsevne.

Svar:

Det fremgår af lovens § 4, at kommunerne har forsyningsforpligtelsen over for borgeren til at sørge for de nødvendige tilbud. Det gælder alle tilbud på servicelovens område. Dette er understreget i § 5 stk. 5, hvor det præciseres, at kommunerne også kan oprette alle de former for tilbud, regionsrådet har hjemmel til at etablere efter § 5 stk. 1.

7. Flere høringssvar udtrykker som udgangspunkt, at det er positivt med mere entydighed i opgaveløsningen. Men bl.a. Landsforeningen Evnesvages Vel, Amternes Tale-Høre-Samråd og Sammenslutningen af Institutioner for Erhvervshæmmede udtrykker en bekymring for, om der er den rette og tilstrækkelige ekspertise til rådighed både for det enkelte menneske og for myndigheden. FOA er bange for, at den øgede adskillelse af leverandør og myndighed vil føre til unødigt kassetænkning og at de faglige miljøer vil komme under pres. I lighed hermed finder Det Sociale Brugerråd i Viborg Amt, at metodefaglige overvejelser vil komme til kort over for økonomisk styrede effektivitetshensyn.

Centerlederforeningen påpeger, at der er risiko for utilstrækkelig visitation og ressourcspild som følge af manglende faglig ekspertise i kommunerne, samt risiko for, at gruppen af stofmisbrugere ikke får tilstrækkelig hjælp i kommunerne i forhold til en større gruppe af borgere på normalområdet. Et supplerende høringssvar fra delegationskommunerne i Centerlederforeningen peger på, at erfaringer fra de 5 delegationskommuner viser, at kommunerne er i stand til at løfte opgaven under de rigtige betingelser. Disse kommuners erfaringer må videregives og i vid udstrækning overføres til de nye kommuner.

Svar:

Kommunerne overtager en række opgave fra amterne, men samtidig overtager de også den nuværende viden og ekspertise, der er tilknyttet opgaverne. Samtidig skal de institutioner og tilbud, der videreføres af regionerne videreudvikles med en viden og ekspertise, der også i dag er disse steder.

Desuden skal den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation både sikre, at den nuværende faglige ekspertise ikke går tabt, og at den videreudvikles.

På baggrund af høringssvarene er der indsat en ny bestemmelse i forslaget § 5, stk. 8, hvorefter en kommunalbestyrelse kan anmode regionsrådet om at varetage kommunale driftsopgaver, der ligger i naturlig tilknytning til regionens opgaver, og hvor regionen derfor har særlige kompetencer i forhold til opgavevaretagelsen. Den 4-årige begrænsning er således udgået.

I øvrigt henvises til svaret under 3.

Kommunerne har ansvaret for, at der løbende udvikles tilbud, som modsvarer borgernes behov. Krav om behandlingsgaranti inden for 14 dage samt krav om udarbejdelse af kvalitetsstandard på området sikrer det fortsatte faglige niveau. Der ændres ikke indholdsmæssigt på de rettigheder, borgerne efter den sociale lovgivning allerede har i dag. Hvis kommunen ikke kan leve op til at levere det tilbud, borgeren har krav på, kan der rejses en klage- eller tilsynssag. I og med at kommunerne bliver større, sikres en mere solid faglig bæredygtighed. Der er, som det fremgår af Centerlederforeningens høringssvar, gode erfaringer at hente fra delegationskommunerne på stofmisbrugsområdet, som må udbredes.

8. Nogle høringssvar, herunder fra Amtsrådsforeningen, har forstået af lovforslagets bemærkninger, at Københavns, Frederiksberg og Bornholms Kommuner ikke er en del af Region Hovedstaden for så vidt angår socialområdet. Det fortolkes, som at der ikke skal indgås årlige rammeaftaler mellem de tre kommuner og regionen, ligesom der rejses spørgsmål om regionernes koordinering af kapacitet og sammensætning af de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende tilbud.

Svar:

Københavns, Frederiksberg og Bornholms Kommuner er på socialområdet en del af Region Hovedstaden på lige fod med øvrige kommuner i regionen.

Derimod er decentraliseringen på det sociale område i Københavns, Frederiksberg og Bornholms Kommuner i vid udstrækning gennemført, idet disse kommuner ifølge lovforslaget beholder deres nuværende institutioner, som kommunale institutioner.

Selv om de tre kommuner beholder den omhandlede del af den hidtidige amtskommunale opgavevaretagelse, der ellers skulle overgå til regionen, er de tre kommuner dog omfattet af de nye ordninger, som samtidig etableres. Det vil sige, at:

- Københavns, Frederiksberg og Bornholms Kommuner er omfattet af pligten til årligt at afgive redegørelse til regionen om behov for pladser i regionale tilbud og pligten til at indgå i den årlige rammeaftale mellem kommuner og region.
 - Kommunerne er omfattet af ordningen med udviklingsråd og redegørelsespligt i overgangsperioden.
9. Landsorganisationen af kvindekrisecentre (LOKK) mener, at der ikke i loven er gennemført en tydelig og reel ligestilling og frit valg mellem offentlige tilbud og private bosteder og at der i serviceloven bør indarbejdes en målsætning om dette. LOKK og Blå Kors Danmark ønsker, at

frivillige kan udføre sociale opgaver, oprette tilbud og foranstaltninger og at der bør være en egentlig forpligtelse for kommunen til at gøre dette i forbindelse med regionens og kommunens opgaver efter § 5 og 6. Blå Kors fremhæver særligt væresteder, jf. § 104. LOKK mener endvidere, at det bør være et lovfæstet princip, at de private tilbud med eget værdigrundlag skal have forrang for kommunalbestyrelsens værdier, hvis kommunen vælger at benytte sig af et tilbud med eget værdigrundlag.

Svar:

Det er op til kommunerne, om de vil opfylde forsyningsansvaret ved at indgå aftaler med private leverandører eller benytte sig af regionens eller egne tilbud. Frivillige organisationer sidestilles med andre private leverandører og har således i samme omfang mulighed for at indgå kontrakt med kommunerne. Det er op til kommunerne, om de vil indgå aftaler med tilbud, der har et bestemt værdigrundlag.

10. Rådet for Socialt Udsatte påpeger, at der særligt i en overgangsperiode vil kunne ske en sløring af, hvem der har ansvaret for boformer m.v., når kommunerne kan oprette egne boformer samtidig med, at regioner som udgangspunkt viderefører de nuværende amtskommunale tilbud. Rådet forudsætter, at regeringen sikrer, at der ikke sker forringelser på området.

Svar:

Bestemmelserne i forslaget § 6 om årlige kommunale redegørelser for kommunens behov og forventede brug af tilbud i regionen samt den årlige rammeaftale mellem regionsrådet og kommunalbestyrelserne i regionen har som mål at sikre, at der bliver overensstemmelse mellem behovet for tilbud og det faktiske udbud af pladser.

11. KFUM's Sociale Arbejde i Danmark finder det væsentligt, at kommunen/regionen sikrer, at der er mangfoldighed i tilbudene, så et reelt valg er muligt.

Svar:

Målsætningen er at sikre de bedst mulige tilbud til den bedst mulige pris. Der ønskes flere private udbydere på markedet, for at sikre at udbuddet er så mangfoldigt og fleksibelt som muligt. Derved får kommunerne mere at vælge imellem.

12. Amtsrådsforeningen mener, at den politiske styring i forhold til oprettelsen af de sikrede pladser vil forsvinde med kommunalreformen, når kommunerne frit kan etablere sikrede døgninstitutioner.

Svar:

Efter gældende bekendtgørelse om magtanvendelse over for børn og unge, der er anbragt uden for hjemmet, § 5 stk. 4, skal sikrede afdelinger godkendes af Socialministeriet efter indstilling fra amtskommunen. Inden kommunalreformen træder i kraft, vil bekendtgørelsen blive konsekvensrettet, således at amtskommunen erstattes med regionen, og kommunen tilføjes, idet de kommuner, som selv vil etablere sikrede afdelinger, også skal søge om godkendelse hos Socialministeriet. Styringen af området vil derfor være den samme.

13. Amtsrådsforeningen udtrykker bekymring i forhold til, at § 67 stk. 4 giver mulighed for, at alle typer af døgninstitutioner kan oprettes som selvejende institutioner. I forhold til de sikrede

døgninstitutioner vil dette være problematisk, da myndighedskompetencen i forhold til magtanvendelse ikke kan uddelegeres til selvejende institutioner.

Svar:

§ 67, stk. 4, svarer indholdsmæssigt til gældende bestemmelse om oprettelse og drift af døgninstitutioner for børn og unge. Der er således efter gældende regler principielt mulighed for, at en sikret afdeling kan oprettes som selvejende institution med aftale med amtet, men det forekommer ikke.

14. Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, foreslår, at der udarbejdes udviklingsplaner for alle institutioner og tilbud i regionen fordelt på målgrupper. De Samvirkende Invalideorganisationer undrer sig over, hvor tallet 100 kommer fra, når det gælder en udviklingsplan for de meget store boenheder, idet de synes, at det er uacceptabelt med de meget store institutioner. Grænsen for hvornår der bør udarbejdes en udviklingsplan, bør sænkes væsentligt

Svar:

Begrundelsen for kravet om udviklingsplaner for meget store botilbud med over 100 pladser er, at der i realiteten er tale om gamle særforsorgsinstitutioner, som i særligt omfang vil kunne have brug for udvikling og fornyelse. Denne begrundelse gør sig ikke gældende for øvrige institutioner og tilbud.

15. Flere hørings svar, herunder fra Amtsrådsforeningen og Bornholms Kommune, har bemærket, at der ikke er sammenhæng mellem bemærkningerne i § 5 om mulighed for at indgå aftaler om pladssalg og bemærkningerne i § 173, der kræver, at der er kommunale godkendelse af alle pladser.

Svar:

På baggrund af hørings svarene, er der i lovforslaget i § 5 indsat et nyt stk. 4, som præciserer, at regionsrådet opfylder sin forpligtelse efter stk. 1-3 ved brug af egne tilbud og ved samarbejde med andre kommuner, regioner eller selvejende og private tilbud. Dette skaber hjemmel til, at regioner kan indgå aftaler om pladskøb og pladssalg.

16. Nogle hørings svar, herunder fra Det Sociale Brugerråd i Viborg Amt og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, mener, at den indre markedsorienterede holdning bag reformerne fremmer en samfundsdynamik til skade for de sociale brugere.

Svar:

Målsætningen må være at sikre de bedst mulige tilbud til den bedst mulige pris.

Ved en markedsgørelse bør udgangspunktet være, at der efterspørges markedsløsninger på alle tilbud, og at tilbudene er beskrevet, så det er muligt at forholde sig til forholdet mellem pris og kvalitet i det enkelte tilbud.

Hvis det efterfølgende viser sig, at behovet ikke kan dækkes fuldt ud, følger det af opretholdelsen af den offentlige forsyningsforpligtelse, at myndighederne må sikre, at der kommer leverandører til de resterende tilbud. Dette kan ske ved, at det offentlige selv leverer ydelsen eller får en privat til at gøre det efter en konkret aftale om pris og kvalitet.

17. Flere høringssvar, herunder fra Amtsrådsforening, Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, finder, at regionerne bør være omfattet af kommunalfuldmagten.

Svar:

Det er et klart mål med kommunalreformen, at der fremover kun er én myndighed, som har det fulde myndigheds-, forsynings- og finansieringsansvar på det sociale område.

Det er væsentligt at sikre en effektiv opgavevaretagelse inden for regionens opgaveområder og så vidt muligt at undgå eventuelle kompetenceglidninger. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at de almindelige kommunalretlige grundsætninger om kommunernes opgavevaretagelse (kommunalfuldmagten) ikke skal gælde for regionernes virksomhed. Dette indebærer, at i forhold til de af amtskommunernes opgaver, der hidtil har været varetaget i henhold til kommunalfuldmagten, og hvor det skønnes hensigtsmæssigt, at regionerne fortsat skal kunne varetage disse opgaver, vil den fornødne regulering heraf skulle ske i sektorlovgivningen.

18. Vestsjællands Amt ønsker en sikring af, at der fortsat er mulighed for fleksible og åbne tilbud til misbrugere af såvel alkohol som narkotika.

Amtet nævner, at den nuværende organisering af misbrugsbehandlingen giver mulighed for, at en bruger på eget initiativ kan henvende sig til Misbrugscentret med henblik på rådgivning, vejledning og behandling om såvel alkohol som narkotikamisbrug. En stigende del af klientellet til alkohol- og narkobehandling henvender sig direkte til behandlingsstederne uden forudgående kontakt til de lokale kommunale sociale myndigheder. Amter peger på, at denne mulighed ikke er indeholdt i det foreliggende forslag til lov om social service, hvorimod sundhedsloven giver alkoholmisbrugere mulighed for anonymitet. Det vurderes problematisk, at narkotikamisbrugere ikke længere kan sikres anonymitet i behandlingen, idet det må forventes, at det vil afholde en del fra at henvende sig.

Svar:

Forslaget til § 101 i den nye servicelov viderefører forpligtelsen til at tilbyde social behandling for stofmisbrug, dog med kommunen som ny myndigheds-, forsynings- og finansieringsansvarlig. Regionen overtager driften af de nuværende amtskommunale institutioner og tilbud, herunder de amtskommunale misbrugscentre og får ansvar for en løbende faglig udvikling af indholdet i tilbudene svarende til udviklingen i behovene.

Der sker i øvrigt ikke ændringer i forhold til muligheden for anonym rådgivning og vejledning af stofmisbrugere i kommunen. Der er ikke i dag mulighed for anonym behandling af stofmisbrugere.

Behandlingen for alkoholmisbrug skal fortsat ske efter reglerne i sundhedslovgivningen. En alkoholmisbruger vil ligesom i dag have ret til vederlagsfri og anonym behandling på et alkoholambulatorium.

19. Videns- og formidlingscentret for Socialt Udsatte foreslår, at der ved den fortsatte drift af boformer til personer med særlige sociale problemer (forsorgshjem, herberger mv.) sikres en

differentiering mellem de forskellige boformers tilbud svarende til målgruppens meget forskellige behov. VFC påpeger også det vigtige i, at selvmøderprincippet bevares.

Svar:

Der er allerede i de eksisterende boformer meget differentierede tilbud. Dette er sikret ved et tæt samarbejde boformerne imellem, og efter lovforslaget vil rammeaftalesystemet være med til yderligere at sikre varierede tilbud, som borgeren – som følge af selvmøderprincippet – selv kan vælge.

Selvmøderprincippet ændres ikke med lovforslaget.

- 20.** BUPL er uforstående overfor formuleringen af de almindelige bemærkninger, hvoraf det fremgår, at amterne i dag har monopol på at drive særlige dagtilbud efter den gældende lovs § 16. BUPL har kendskab til en række kommuner, der driver særlige dagtilbud til børn efter aftale med amterne.

Svar:

Socialministeriet antager, at der henvises til afsnittet "Årlige rammeaftaler mellem kommuner og region", hvor der står, at regionerne ikke som de hidtidige amtskommuner har monopol på at drive typen af tilbud i rammeaftalen. Socialministeriet er enig i, at formuleringen ikke dækker den hidtidige retstilstand. Afsnittet er blevet omskrevet.

- 21.** I forbindelse med den årlige redegørelse om udviklingen og for at sikre koblingen mellem arbejdet med børn i dagtilbud og børn med særlige behov anbefaler BUPL kraftigt, at Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender inddrages i overvågnings- og opfølgingsarbejdet.

Svar:

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender vil blive inddraget i fornødent omfang.

Finansiering

KL kan tiltræde, at der indføres en refusionsordning, der skal sikre den enkelte kommune mod meget store udgifter i de dyreste enkeltsager. KL tilslutter sig den konkrete udformning af refusionsordningen, men lægger vægt på, at den konkrete udformning efterfølgende bliver vurderet og om fornødent justeret i lyset af de ændringer i tilskuds- og udligningssystemet, som skal finde sted senere.

- 22.** Flere høringsvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, HK/Kommunal, Forbundet af Offentligt Ansatte og Det Kommunale Kartel finder, at finansieringsomlægningen er problematisk, fordi den ændrer kommunernes økonomiske forudsætninger på det sociale område markant. Selvom kommunerne under ét kompenseres over bloktilskuddet, kan der ske byrdemæssige forskydninger mellem kommunerne, fordi den hidtidige medfinansiering gives til andre kommuner end til dem, der får glæde af et øget bloktilskud. Ligeledes vil der komme et stærkt pres i retning af billigere og potentielt dårligere alternativer på hele det sociale område, hvor amterne hidtil har båret en stor del af finansieringen. Høringssvarene giver derfor udtryk for, at den centrale

refusionsordning må udvides væsentligt, så der gives større refusion til dyrere enkeltsager. Derudover må det sikres, at eventuelle byrdefordelingsmæssige skævheder til ugunst for kommuner med særligt store sociale udgiftsbehov, rettes op i den byrdefordelingsreform, der skal komme i næste folketingssamling. Landsforeningen SIND finder, at refusionsordningen vil medføre en faldende efterspørgsel efter boformer og andre sociale tilbud til sindslidende.

Flere høringssvar herunder fra Det Centrale Handicapråd, Det Kommunale Kartel, Socialpædagogernes Landsforbund, Amtsrådsforeningen, Viborg Amt, Amternes Tale-Høre-Samråd, Børnerådet, Nordjyllands Amt, Falck anbefaler, at der ændres på finansieringen af de regionale sociale tilbud, så de ikke alene takstfinansieres, da kommunerne ellers vil føle sig økonomisk presset til at finde billigere og dårligere løsninger for borgerne. Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal er inde på samme emne.

Handel, Transport og Serviceerhvervene (HTS) mener, at en finansieringsreform med takstbetaling kan medføre, at kommunerne af økonomiske grunde fravælger regionens ydelser og at det derfor bliver svært at fastholde den tilstrækkelige ekspertise på regionalt/overordnet niveau.

De Samvirkende Invalideorganisationer og Viborg Amt mener, at grænsen på 800.000 kr. er for høj i refusionsordningen og vil medføre risiko for, at økonomi vil vægte højt i kommunerne i "de dyre enkeltsager" og medføre forringelser. De efterfølgende statslige refusionssatser er for lave.

Svar:

Kommunerne har pligt til at give borgeren et tilbud, der modsvarer borgerens behov. Der ændres ikke indholdsmæssigt på de rettigheder, borgerne efter den sociale lovgivning allerede har i dag. Hvis kommunen ikke kan leve op til at levere det tilbud, borgeren har krav på, kan der rejses en klage- eller tilsynssag.

Finansieringen skal ses i lyset af, at der bliver tale om større og mere bæredygtige kommuner. I løbet af foråret 2005 foreligger den præcise kommuneinddeling, hvorefter Indenrigs- og Sundhedsministeriets Finansieringsudvalg – i forlængelse af udvalgets betænkning 1437 – vil komme med et forslag til reform af tilskuds- og udligningssystemet.

Regeringen vil på den baggrund fremlægge et forslag til udligningsreform i Folketinget i slutningen af 2005. Det vil betyde, at de nye sammenlægningsråd kender hovedkonturerne af de nye kommuners økonomi fra starten af 2006 og kan benytte dette som grundlag for arbejdet med at forberede budgetterne for 2007. Reformen skal vedtages inden sommerferien 2006, så det nye udligningssystem kan være på plads, når den nye struktur træder i kraft fra den 1. januar 2007.

Den proces sikrer tid til en grundig forberedelse, politisk behandling i Folketinget og rettidig implementering.

De større kommuner, et nyt tilskuds- og udligningssystem samt det foreslåede refusionssystem vil gøre det økonomisk muligt for kommunerne at løse de pålagte opgaver.

Takstfinansieringen for de regionale tilbud er en del af rammeaftalen mellem regionen og kommunerne i regionen. Kommunerne er derfor med til at fastsætte niveauet for taksterne. Den økonomiske incitamentsstruktur giver derfor ikke anledning til, at kommunerne vil fravælge regionale tilbud, men vurdere disse ud fra de behov, der måtte være i kommunen.

Den centrale refusionsordning begrænser kommunernes udgifter i de meget dyre enkeltsager. Ordningen gælder alle tilbud – lige fra de meget specialiserede til de ikke-specialiserede. Dette modvirker dels en skæv byrdemæssig fordeling mellem kommuner, og dels i et vist omfang konsekvenserne af, at de midler, der overføres, ikke længere er personbundne. Ordningen indebærer:

I sager, hvor en persons behov for hjælp og støtte samlet udgør en årlig udgift på 800.000 kr. eller mere, refunderer staten 25 pct. af kommunens udgifter over dette beløb.

For den del af udgiften, der overstiger 1,5 mill. kr. årligt, refunderer staten 50 pct. af udgifterne.

De 800.000 svarer ca. til en fordobling af den nuværende dyreste kommunale grundtakst. Men det sker ikke fra den ene dag til den anden. Lovforslaget indeholder en gradvis overgang fra det nuværende grundtakstsystem til den ny refusionsordning, som først er fuldt indfaset i 2010. Refusionsordningen skal evt. revurderes i lyset af fastlæggelsen af ændringer i tilskuds- og udlig-ningssystemet.

Med kommunalreformen overføres 8-9 mia. kr. på det sociale område fra amtskommunerne til kommunerne.

For at kunne følge udviklingen får kommunerne pligt til, i en overgangsperiode på 4 år, at afgive en årlig redegørelse til udviklingsrådet for, hvordan kommunen vil leve op til sin forsyningsforpligtelse for kommunens borgere, herunder kommunens forventede forbrug af pladser i egne og andre kommuners institutioner. Herefter udarbejder udviklingsrådet en samlet redegørelse, som sendes til socialministeren. Udviklingsrådenes redegørelser udgør et grundlag for ministeren til at vurdere, om kommunerne lever op til deres forsyningsansvar.

- 23.** Flere høringssvar, herunder fra De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd og Center for Ligebehandling af Handicappede, peger på nødvendigheden af, at den centrale refusionsordning bliver evalueret – enten i form af, at de regionale udviklingsråd får til opgave at følge effekten af ordningen med de valgte takster, eller at der indsættes en revisionsbestemmelse i lovgivningen.

Svar:

Lovforslaget indeholder en gradvis overgang fra det nuværende grundtakstsystem til den ny refusionsordning, som først er fuldt indfaset i 2010. I denne overgangsperiode skal udviklingsrådet følge udviklingen generelt, og kan herunder følge de typer af sager, der er omfattet af refusionsordningen. På den baggrund vurderes der ikke at være behov for yderligere evaluering.

- 24.** Flere høringssvar, herunder fra SBS § 94 sekretariatet og Inspektørkollegiet ved Danmarks Forsorgshjem, gør opmærksom på, at det er nødvendigt, at de regionale institutioner har en startkapital, hvis de skal fungere fra den første dag efter kommunalreformens ikrafttræden. De

regionale institutioner vil fremover være takstfinansieret, og institutionerne vil således ikke have et finansielt grundlag for at opretholde driften umiddelbart efter 1. januar 2007.

Svar:

Det finansielle grundlag, der sikrer, at institutionerne kan opretholde driften pr. 1. januar 2007, er indeholdt i følgende lovforslag i Indenrigs- og Sundhedsministeriets regi:

- Forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen
- Forslag til lov om regionernes finansiering
- Forslag til lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har oplyst, at det af de specielle bemærkninger til § 1 i Forslag til lov om regionernes finansiering fremgår det bl.a., at "I forbindelse med etablering af regionerne foretages en opdeling af de aktiver og passiver, som de nye regioner vil overtage fra de hidtidige amtskommuner. Det skal i den forbindelse fastlægges, hvordan de gældsforpligtelser, som regionerne overtager, skal finansieres af indtægterne til de regionale områder. Tilsvarende skal det for likviditet og andre aktiver fastlægges, hvordan indtægterne herfra fordeles på de regionale områder. Der vil i den forbindelse blive tilvejebragt hjemmel til, at regionerne kan få mulighed for at refinansiere den eventuelle nettogæld, de overtager fra amtskommunerne, således at den årlige belastning heraf kan blive udjævnet over en årrække.

I budget- og regnskabsreglerne for regioner vil der blive fastsat nærmere regler for administration af regionernes likvide beholdninger. Administrationen skal tilrettelægges på en sådan måde, at det sikres, at adskillelsen af regionernes økonomi i tre dele opretholdes. Det skal i den forbindelse overvejes, om det vil være mest hensigtsmæssigt at etablere helt adskilte kassebeholdninger eller om det vil være mere hensigtsmæssigt at opretholde en samlet kassebeholdning, men med registrering af mellemregningsforhold med hvert af de regionale områder. Begge metoder gør det muligt løbende at opføre en særskilt kassebeholdning for hvert af de tre områder.

I det omfang, regionerne løser driftsopgaver for kommunerne på social- og specialundervisningsområdet, vil disse opgaver blive finansieret direkte af kommunerne gennem takstbetaling. Disse opgaver vil således hvile i sig selv og ikke medføre nettoudgifter eller -indtægter for regionerne. For det enkelte år vil der dog kunne blive tale om et likviditetsmæssigt mellemregningsforhold mellem regionerne og disse institutioner, idet indtægterne fra takstbetalingen i det enkelte år ikke nødvendigvis vil svare præcist til årets udgifter. Men set over en årrække skal udgifter og indtægter svare til hinanden."

- 25.** Flere høringsvar, herunder fra KL, LO, BUPL og FTF finder, at de økonomiske konsekvenser, som er skitseret i lovforslaget er utilstrækkelig belyst.

Derudover finder flere, at forudsætningen om udgiftsneutralitet ikke er sandsynliggjort i lovforslagets bemærkninger.

Svar:

Ved lovforslagenes fremsendelse til høring var forhandlingerne med de kommunale parter om de økonomiske konsekvenser af kommunalreformen på socialområdet ikke afsluttet. Det var derfor ikke muligt at oplyse det endelige resultat af forhandlingerne. Som det fremgår af aftalen om strukturreformen, har det hele tiden været klart, at ændringerne i opgavefordelingen vil blive gennemført ud fra princippet om, at reformen er udgiftsneutral og pengene følger med opgaverne. Derved sikres, at de myndigheder, der får ansvaret for de nye opgaver kompenseres herfor af de myndigheder, der afgiver opgaverne, jf. de almindelige DUT-principper.

- 26.** Flere høringssvar, herunder fra KL, finder, at alle regionens udgifter bør indregnes i taksterne. Andre høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, Københavns Amt, De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen Evnesvages Vel, finder, at takstfastsættelsen til de regionale tilbud bør være sådan, at regionerne ikke på forhånd er stillet ulige i konkurrencen med private aktører.

Svar:

Forslaget om at indregne alle regionens udgifter i taksten må anses for konkurrenceforvridende i forhold til andre leverandører, som ikke har disse udgifter.

Udgangspunktet er, at alle udgifter, der er knyttet til det enkelte tilbud indregnes i taksten. Derudover pålægges regionerne ifølge lovforslagene en række særlige administrative opgaver på det sociale område, herunder at indgå rammeaftaler med kommunerne på baggrund af de årlige redegørelser samt koordinering af kapacitet og sammensætning af de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende tilbud, som ikke kan lægges på taksterne. Kommunale og private leverandører af tilbud på det sociale område pålægges ikke samme forpligtelser.

- 27.** KL finder, at udviklingsomkostninger til løbende udvikling af det enkelte tilbud bør indregnes i taksten for regionstilbuddet.

Svar:

Som hovedregel skal alle regionens opgaver på det sociale område takstfinansieres. For så vidt angår udviklingsopgaver, der direkte vedrører regionens tilbud, ligestilles regionerne med andre leverandører, således at disse udgifter skal lægges på pladstaksterne. Det er allerede præciseret i bemærkningerne til lovforslaget.

- 28.** Flere høringssvar, herunder fra Landsforeningen Evnesvages Vel og Amtsrådsforeningen, ser et særligt problem i, at den foreslåede takstfinansiering tager udgangspunkt i "typer af tilbud" i stedet for de individuelle tilbud, der gives til borgerne, jf. bemærkningerne til § 173.

Svar:

Med lovbemærkningernes brug af udtrykket "typer af tilbud" tænkes der ikke på en "institutionstype", men derimod på sammenlignelige tilbud, der godt kan forefindes på forskellige institutioner.

Den foreslåede takstfinansiering forudsættes således at kunne tage hensyn til servicelovens forudsætninger om individualiserede tilbud.

29. Flere hørings svar, herunder fra Amtsrådsforeningen spørger, hvor en evt. regning i forbindelse med ophold på forsorgshjem skal sendes hen, når beboeren ikke ved, hvilken kommune vedkommende hører til, og den således ikke kan findes.

Svar:

Der vil forekomme tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at fastslå, hvilken kommune der er hjemkommune. Når den tidligere opholdskommune ikke kan findes, må udgiften indregnes i taksten.

30. Flere hørings svar herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, Dansk Blindesamfund, Børnesagens Fællesråd, Børnerådet, Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge og Det Kommunale Kartel anbefaler med forskellige begrundelser, at regionerne sikres en selvstændig økonomi.

Svar:

Det strider mod reformens principper om en éntydig placering af myndigheds- og finansieringsansvaret i kommunerne.

Regionerne vil alene få finansiering til de særlige administrative opgaver på det sociale område, som de pålægges ifølge loven:

- Bearbejdning af kommunernes redegørelser, udarbejdelse af forslag til rammeaftale samt opfølgning på rammeaftalen
- Koordinering af lands- og landsdelsdækkende institutioner samt udviklingsplaner for store institutioner
- Repræsentanter til udviklingsråd samt årlig redegørelse til udviklingsrådet
- Behandling af indberetninger om magtanvendelse i de tilbud, regionsrådet fører tilsyn med.

Disse opgaver vil skulle varetages og finansieres af den generelle regionale administration.

31. Amtsrådsforeningen spørger til, hvordan de sikrede pladser skal finansieres fremover.

Svar:

Efter de gældende regler er der forskelligartet finansiering af driftsudgifterne efter grundlaget for opholdet i den sikrede afdeling. Ophold efter magtanvendelsesbekendtgørelsen § 7, stk. 1, nr. 1-3, (ophold der alene hviler på serviceloven) finansieres som øvrige døgnophold for børn og unge. Øvrige ophold fordeles mellem kommuner og amter efter objektive kriterier. Med kommunalreformen vil finansieringen af de løbende driftsudgifter ikke blive ændret fra den eksisterende fordeling med hensyn til objektiv finansiering.

Det er, på baggrund af hørings svarene, præciseret i bemærkningerne til lovforslaget (§ 174), at socialministeren kan fastsætte en fordeling af udgifterne mellem kommunerne indbyrdes i forbindelse med ophold i sikrede afdelinger.

32. Landsforeningen af Kvindekrisecentre spørger hvem, der skal betale for opholdet, hvis der er tale om en udenlandsk statsborger.

Svar:

Hvis der ikke kan findes en dansk hjemkommune, som regningen kan sendes til, må udgiften for opholdet for den pågældende indregnes i taksterne for de øvrige pladser, således at udgiften ad denne vej betales.

- 33.** Flere hørings svar, herunder fra KL, opfordrer til, at det kommer til at fremgå af loven, at kommunernes medfinansiering af krisecentre og forsorgshjem udformes som en takstbetalingsordning.

Svar:

Det er, på baggrund af hørings svaret, præciseret i bemærkningerne til lovforslaget (§§ 109 og 110), at kommunerne skal betale en takst for brug af pladser på krisecentre og forsorgshjem.

- 34.** SAND (Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark) foreslår, at reglerne for beboeres betaling for ophold på boformerne ændres, så der centralt fastsættes takster, så regionale forskelle undgås.

Svar:

Den eksisterende bekendtgørelse om opholdsbetaling fastholdes, så betalingen vil afhænge af omkostningerne ved opholdet, beboerens økonomi mv. I de tilfælde, hvor beboeren er uden midler, vil opholdet være gratis.

- 35.** Sammenslutningen af Boformer efter Servicelovens § 94 (forsorgshjem, krisecentre m.v.), Inspektørkollegiet Ved Danmarks Forsorgshjem og Landsorganisationen af Kvindekrisecentre er i tvivl om takstberegningen, herunder især om regionernes administrative udgifter (lønadministration, personalejura, økonomistyring mv.) vedrørende boformerne samt udgifterne til udvikling skal indgå i taksterne, samt hvem, der skal opkræve taksterne.

Svar:

De administrative udgifter, samt udgifter til udvikling, der afholdes i regionen vedrørende boformerne, skal forholdsmæssigt sammen med de enkelte boformers udgifter indgå i taksterne for den enkelte boform.

Regionen opkræver taksten på de regionalt drevne boformer.

Da der med reformen ikke vil blive ydet statsrefusion ud over de udgifter, der i dag er refusionsberettigende, vil det medføre, at en del af takstudgiften for betalingskommunen ikke vil kunne anmeldes til statsrefusion.

- 36.** Flere hørings svar bl.a. Amtsrådsforeningen og Landsforeningen af Kvindekrisecentre påpeger vanskelighederne ved at udsende regninger til kommunerne for deres borgeres ophold på krisecentre, når kvinderne vil være anonyme.

Svar:

Det er væsentligt, at kvinderne har ret til at være anonyme under opholdet og denne ret vil naturligvis blive opretholdt.

Når kvinderne ønsker at forblive anonyme, må de dog dokumentere eller i det mindste oplyse, hvilken kommune, de kommer fra. Krisecenteret skal så meddele til regionen, at der skal sendes en regning til kommunen, der så, uanset de ikke kan få oplyst, hvilken konkret person det drejer sig om, må betale til regionen.

For at sikre kommunerne en garanti for, at der ikke udsendes helt tilfældige regninger, skal regionens revisor kontrollere, at regningerne er sendt til de kommuner, der er oplyst af boformerne.

- 37.** Flere organisationer, herunder Landsforeningen Evnesvages Vel og De Samvirkende Invalideorganisationer mener, at der er risiko for, at kommunerne vil vælge billigere tilbud, der ligger i en anden region. Det kan bryde med nærhedsprincippet for borgeren

Svar:

Kommunen skal altid forsøge at finde det bedst egnede tilbud til borgeren. Samtidig skal kommunen tage hensyn til omkostningerne.

Det konkrete tilbud skal så vidt muligt tilrettelægges i samarbejde med borgeren.

Det skal bemærkes, at der også hidtil har kunnet forekomme tilfælde, hvor borgeren visiteres til et tilbud i en kommune, der ikke ligger i borgerens bopælsamt, hvis dette har været bedst for borgeren.

- 38.** De Samvirkende Invalideorganisationer og Det Centrale Handicapråd mener, at der ikke må være økonomiske incitamenter for kommunerne til at underminere den specialiserede tilbudsvifte i regionerne, herunder den specialrådgivning, der knytter sig til disse tilbud. Der bør fortsat være mulighed for regional varetagelse af specialiserede, tværsektorielle rådgivningsfunktioner. For De Samvirkende Invalideorganisationer er det afgørende, at den specialiserede viden ikke går tabt i den nye struktur.

Svar:

Kommunerne kan bede regionerne levere specialrådgivning, såfremt denne kan udgå fra og have sammenhæng med indholdet i de tilbud, regionerne driver.

Det ligger i kommunalreformen, at der sker en glidende decentralisering af disse opgaver til kommunerne. Hensigten er at opnå, at der fremover kun er en myndighed, der har det fulde myndigheds, forsynings- og finansieringsansvar på det sociale område.

Desuden vil specialviden og rådgivning indgå i den kommende VISO-organisation.

- 39.** De Samvirkende Invalideorganisationer mener, at der bør være en statslig, objektiv finansiering til at sikre viften af regionale specialtilbud og specialrådgivning.

Svar:

Udgangspunktet er, at amternes midler på dette område overgår til kommunerne som led i at fastholde kommunernes myndighedsansvar. For så vidt angår de lands- og landsdelsdækkende tilbud vil der være en delvis objektiv finansiering.

Der gøres i øvrigt opmærksom på, at specialviden og –rådgivning også indgår i den kommende VISO-organisation.

40. Foreningen af Socialchefer har noteret sig, at der udestår en række tekniske men yderst vigtige spørgsmål i relation til takstberegning og aftaler om køb og salg af ydelser i regionen, hvor det er væsentligt, at regionen ikke på forhånd bliver i stand til at opretholde et monopol på dele af den sociale indsats, f.eks. krisecentre, forsorgshjem og misbrugsbehandling og dermed fastholde de eksisterende gråzoner.

Svar:

Beregningen af takster for kommunernes brug af regionale tilbud skal indgå i rammeaftalen mellem regionen og kommunerne. Takstberegningen skal derfor aftales mellem region og kommuner. For så vidt angår de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende tilbud, der drives af regionerne, kan socialministeren i en bekendtgørelse fastsætte regler om principperne for finansieringen.

Fordelingen af de nuværende amtskommunale opgaver på børne- og ungeområdet

41. Flere hørings svar, herunder Børne- og Kulturchefforeningen finder, at der bør udarbejdes en positivliste over hvilke tilbud, der overføres til kommunerne og hvilke til regionerne

Svar:

Socialministeriet er ved at udarbejde en konkret liste over hvilke døgntilbud til børn og unge der som udgangspunkt overgår til henholdsvis kommunerne og til regionerne pr. 1. januar 2007. Listen placerer ansvaret pr. 1. januar 2007, såfremt kommunerne ikke har overtaget nogen af institutionerne forinden. Listen er ikke til hinder for, at kommunerne senere kan overtage driftsansvaret for nogle af de regionale døgntilbud, der på listen er medtaget som regionale.

Til kommunerne overføres døgntilbud (anbringelse, aflastning og døgnophold for hele familien) til børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer, herunder tidligt skadede, tilknytningsforstyrrede, ADHD (DAMP) eller omsorgssvigtede mv.

Til regionerne overføres døgntilbud inkl. aflastning til børn og unge med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, dvs. multihandicappede, spastisk lammede, blinde, døve epileptikere, udviklingshæmmede, autister, hjerneskader mv.

På baggrund af hørings svarene overføres derudover til regionerne institutioner for børn og unge med psykiatriske lidelser, såfremt behandlingen på institutionen indeholder en væsentlig psykiatrisk indsats med sammenhæng til det øvrige psykiatriske system.

42. Flere hørings svar, herunder fra Landsforeningen af Opholdssteder og Skolebehandlingstilbud, Socialpædagogernes Landsforbund, FBU Forældrelandsforeningen, FTF, Amtsrådsforeningen,

Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge, HK/DS, Børnerådet, Børnesagens Fællesråd og Det Centrale Handicapråd, BUPL og Børne- og ungdomspsykiatrisk hospital udtrykker bekymring for den opdeling, der sker mellem de kommende kommuner og regioner af ansvaret for døgninstitutionerne for børn og unge.

Frygten er, at selv store kommuner ikke vil have den tilstrækkelige ekspertise og et tilstrækkeligt befolkningsgrundlag, og at der dermed kan være fare for, at de meget specialiserede institutioner til fx alkoholskadede og svært omsorgssvigtede børn og unge, vil blive "afspecialiseret" eller helt lukket.

Flere af høringssvarene foreslår, at de institutioner for børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer, der ikke har karakter af "områdeinstitutioner", men som skal yde en specialiseret indsats i forhold til behandlingskrævende børn og unge på lige fod med børn og unge med fysiske og psykiske handicaps – i en snæver definition – bliver et regionalt ansvar.

Bl.a. FBU Forældrelandsforeningen og Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge foreslår derfor, at placeringen i henholdsvis kommune eller region skal være afhængig af børnenes behandlingsbehov og institutionernes regionale funktion, eller at institutioner for børn og unge opdeles i 3 kategorier:

- Børn og unge med sociale eller adfærdsmæssige problemer
- Børn og unge med alvorlige udviklingsmæssige, personligheds-mæssige eller psykiske vanskeligheder
- Børn og unge med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne

og at de døgninstitutioner under de 2 sidste kategorier placeres i regionerne.

Svar:

På baggrund af høringssvarene er fordelingen ændret, således at institutioner for børn og unge med psykiatriske lidelser, hvor behandlingen indeholder en væsentlig psykiatrisk indsats med sammenhæng til det øvrige psykiatriske system, som nævnt ovenfor, også fremover placeres i regionerne. Opdelingen fastholdes i øvrigt, som den er skitseret i lovforslaget

Sammenhængen til normalområdet (fx skole, dagtilbud og fritidsliv) har stor betydning for børn og unges videre udvikling. Når indsatsen for børn og unge med sociale eller adfærdsmæssige problemer samles i kommunen, giver det bedre mulighed for, at selv en anbringelse uden for hjemmet ikke behøver betyde et brud i forhold til alle barnets eller den unges netværk.

Sammenhængen til normalområdet har også været et vigtigt grundlag for arbejdet med en reform af anbringelsesområdet, selv om anbringelsesreformen som udgangspunkt ikke har fokus på strukturen på børneområdet.

Selv om et barn er anbragt uden for hjemmet, skal familiens samlede forhold stadig ses i sammenhæng. En samling af indsatsen i kommunen betyder, at det er den samme myndighed, der har ansvaret for både indsatsen i forhold til barnet og i forhold til forældrene.

Med den styrkelse af kommunerne, der ligger i, at kommunerne nu generelt bliver større og dermed får mulighed for en mere solid faglig bæredygtighed, og med den tilførsel af viden og erfaring, som også vil ske fra de nuværende amter, og ikke mindst fra de eksisterende døgntilbud, er det forventningen, at kommunerne nu får bedre mulighed for at sikre disse hensyn. Kommunerne vil have en egen interesse både i at holde tilbuddenes specialiseringsgrad og sikre, at disse tilbud fortsat eksisterer. Kommuner, der overtager institutioner med en så snæver målgruppe, at de ikke selv har befolkningsgrundlag til at anvende alle pladser, har mulighed for at sælge pladser til andre kommuner.

Disse hensyn gør sig også gældende for så vidt angår døgntilbud til børn og unge med nedsat fysisk og psykisk funktionsevne eller med psykiatriske problemstillinger, men heroverfor står hensynet til i løsningen af de pågældende børn og unges problemer at sikre samspil mellem indsatsen på institutionerne og den erfaring og ekspertise, der i øvrigt forbliver i regionerne på handicap- og psykiatriområderne.

På baggrund af høringssvarene er der i lovforslaget indsat en bestemmelse om, at en kommunalbestyrelse/sammenlægningsudvalg i 2006 kan aftale med forberedelsesudvalget, at regionsrådet efter 1. januar 2007 driver det eller de døgntilbud for børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer videre, som kommunalbestyrelsen ellers skulle have overtaget ansvaret for, jf. § 190, stk. 4.

43. Flere høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal finder, at der bør være en overgangsperiode, hvor kommunerne ikke kan ændre i de overtagne døgntilbuds specialisering.

Svar:

En overgangsperiode, som foreslået, vil modvirke kommunernes mulighed for udvikling og smidig tilrettelæggelse af indsatsen på området. Derimod indeholder lovforslaget bestemmelse om en 4-årig overgangsperiode, hvor socialministeren gennem de årlige redegørelser for udviklingsrådene nøje vil følge udviklingen på området, herunder hvordan kommunerne lever op til deres forsyningspligt.

44. Flere høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal, mener, at det i § 67 skal nævnes, at regionerne skal drive døgninstitutioner til handicappede børn og sikrede institutioner.

Svar:

Regionernes ret til at oprette og drive døgninstitutioner behandles i § 5. Som konsekvens af høringssvaret er det imidlertid præciseret i § 67, stk. 4, at en region også kan oprette og drive døgninstitutioner for børn og unge.

45. Flere høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal, nævner, at der i lovforslaget mangler en klar hjemmel for regionerne til at drive intern skole på deres døgninstitutioner for handicappede børn.

Svar:

Undervisningsministeriet har oplyst følgende: Efter gældende regler (folkeskolelovens § 20, stk. 3) kan specialundervisning efter overenskomst med kommunalbestyrelsen indrettes i dagbehandlingstilbud eller i et efter lov om social service oprettet eller godkendt anbringelsessted. Det vil blive præciseret

bemærkningerne til § 5 lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab samt i bekendtgørelsen om specialundervisning, at kommunalbestyrelsen kan indgå driftsoverenskomst om undervisning i en intern skole på et regionalt drevet opholdssted.

46. Foreningen af Socialchefer har forståelse for, at man i et vist omfang og i en overgangsperiode lægger det driftsmæssige ansvar for meget specialiserede institutioner i de kommende regioner. Specielt på børne- og ungeområdet lægger lovforslaget imidlertid op til en vanskelig sontring mellem børn med adfærdsproblemer og børn med varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne. FSD skal advare imod, at der herved gives grundlag for en udvidelse af handicapbegrebet og skal opfordre til, at det kun som meget enkeltstående undtagelser og efter en meget konkret vurdering af den enkelte institution besluttes at lægge driftsopgaven i regionen. I tilknytning til servicelovens § 5 bør der således i lighed med specialundervisningsområdet, både på voksen og børneområdet præciseres, hvilke konkrete institutioner, der ved lovens ikrafttræden ikke skal drives i kommunalt regi. Foreningen af kommuner i Københavns Amt finder det vigtigt, at regionernes driftsforpligtelser i forhold til specialinstitutioner for børn og unge begrænses mest muligt. Specielt i FKKA området har kommunerne store og gode erfaringer med drift af specialinstitutioner, ligesom kommunerne har gode erfaringer med mellemkommunalt samarbejde på området. Disse erfaringer bør indgå i vurderingen af hvilke amtskommunale institutioner, der skal videreføres i kommunalt regi.

Svar:

Som grundlag for fordelingen af institutioner på børne- og ungeområdet udarbejdes der en positivliste, hvor der sker en konkret vurdering af den enkelte institution. På det øvrige sociale område er der ikke grundlag for udarbejdelse af en positivliste, idet amtskommunale institutioner og tilbud overgår til regionerne, medmindre der i regi af forberedelsesudvalgene konkret aftales andet.

Kommunernes mulighed for at overtage regionale sociale tilbud

47. Nogle høringssvar, bl.a. fra Amtsrådsforeningen, Københavns Amt, Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal bemærker, at kommunernes mulighed for at overtage dele af det regionale produktionsapparat svækker regionernes mulighed for at opretholde et produktionsapparat. Amtsrådsforeningen har speciel nævnt, at de væsentligste kriterier (for fastsættelse af nærmere regler for kommunernes overtagelse af regionale tilbud), bør fastsættes ved lov og ikke ved bekendtgørelse.

Svar:

Det er ikke lovens formål at opretholde et regionalt produktionsapparat. Formålet er at sikre, at der til rådighed for alle kommuner står en hel vifte af sociale tilbud og institutioner, der samlet set giver borgerne den rigtige sociale indsats

Det er imidlertid et væsentligt hensyn, at andre kommuner kan få løst deres forsyningsansvar, hvis en kommune overtager en regional institution.

Det ovennævnte hensyn er, på baggrund af høringssvarene, tydeliggjort i §§ 186 og 190 og i bemærkningerne hertil. Det er et vilkår for en beliggenhedskommune, som overtager et regionalt tilbud,

- at det tilbud, der overføres, skal indgå i den årlige rammeaftale og skal stå til rådighed for øvrige kommuner i det omfang, det fastlægges i rammeaftalen,

Det præciseres således i bemærkningerne, at det overtagne tilbud fortsat indgår i forsyningen på samme måde, som hvis det fortsat havde været et regionalt tilbud. Det betyder, at rammeaftalen bl.a. skal indeholde:

- Udviklingsmål for tilbudet
- Takster for kommunernes køb af pladser
- Håndtering af akutte situationer
- Beredskab for at undgå ventelister

På baggrund af høringssvarene er der i lovforslaget indsat en bestemmelse om, at enhver kommunalbestyrelse i regionen kan anmode om, at en kommunalbestyrelses ønske om at overtage et regionalt tilbud drøftes i kontaktudvalget, jf. § 187, stk. 1.

- 48.** Flere høringssvar, herunder fra KL, finder, at det af loven bør fremgå, at region og kommune årligt kan aftale overførsel af tilbud i tilknytning til drøftelserne af den rammeaftale, som årligt skal indgås mellem region og kommuner.

Svar:

Det er, på baggrund af høringssvarene, fastsat i lovens § 186, at en beliggenhedskommune kan overtage et regionalt tilbud, og at regionsrådet på anmodning fra beliggenhedskommunen skal udarbejde udkast til aftale herom, jf. punkt 47.

Det er et sigte med reformen, at der skal ske en fortsat glidende decentralisering til kommunerne. Kommunalreformen medfører langt større og både økonomisk og fagligt mere bæredygtige kommuner end i dag, som må forudsættes at være i stand til at klare de sociale opgaver.

Allerede løbet af 2006 skal der være en drøftelse mellem forberedelsesudvalgene, der forbereder de nye regioner, og kommunerne/sammenlægningsudvalgene med henblik på at undersøge, om amtskommunale institutioner mere hensigtsmæssigt kan overgå til beliggenhedskommunerne allerede fra reformens ikrafttræden i 2007. Kommunalbestyrelsen/sammenlægningsudvalget træffer endelig afgørelse om beliggenhedskommunens beslutning om at overtage et regionalt tilbud.

Fra 2007 og fremover kan en beliggenhedskommune overtage regionalt ejede sociale tilbud, og regionsrådet skal på beliggenhedskommunens anmodning udarbejde et udkast til aftale. Der etableres endvidere et kontaktudvalg mellem regionen og kommunerne i regionen, der mindst én gang i hver valgperiode skal drøfte, om der i regionen er sociale institutioner, som mere hensigtsmæssigt kan overgå til den pågældende beliggenhedskommunes ansvar.

- 49.** KL bemærker, at det klart bør fremgå, at såkaldte satellit-institutioner (som kan være en organisatorisk og budgetmæssig sammenkædning af flere regionsinstitutioner/tilbud placeret i

flere kommuner) ikke må være en hindring for et kommunalt ønske om at overtage den del af institutionen, der er beliggende i kommunen.

Svar:

Det er, på baggrund af høringssvaret, tydeliggjort i bemærkningerne til lovforslaget (§§ 186 og 190), at også sådanne satellit-institutioner kan overtages af beliggenhedskommunen. Det er dog en forudsætning, at den del, der overtages, kan fungere som et selvstændigt tilbud i beliggenhedskommunen. En beliggenhedskommune kan ikke overtage en satellitinstitution, såfremt denne udgør en del af et sammenhængende behandlingsforløb, som ikke vil kunne opretholdes ved en kommunal overtagelse af satellitinstitutionen.

- 50.** Flere høringssvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge og Vestsjællands Amt har foreslået, at socialministerens bemyndigelse til fastsættelse af retningslinjer for overtagelse af institutioner/tilbud, konkretiseres – eventuelt med eksempler. Det bør i forbindelse med en konkretisering angives, hvilke retssikkerhedsmæssige problemer, der kan opstå for brugere på det særlige sociale område i forbindelse med kommunale hjemtagelser. Ligeledes bør det i forbindelse med en konkretisering angives, at eventuelle kommunale hjemtagelser ikke må skabe en risiko for, at sammenhængen i de regionale sociale tilbud går tabt. BUPL finder, at det tydeligere bør fremgå af bemærkningerne, at der er forskel på en overgangsfase, hvor regionerne umiddelbart overtager de amtskommunale tilbud for børn og unge og det fremtidige driftsansvar, som kun kan overgå, hvis kommunerne i øvrigt aftaler dette. Amtsrådsforeningen foreslår, at det sikres, at kommunerne ikke kan høste gevinster ved at afhænde institutioner, herunder på det sociale område, f.eks. ved at fastsætte, at overdragelsen af sådanne institutioner fra amtskommunerne til kommunerne sker med henblik på, at sådanne institutioner i en årrække anvendes til tilsvarende formål.

Svar:

Bemyndigelsesbestemmelsen er på baggrund af høringssvarene erstattet af en egentlig bestemmelse i § 186, der fastsætter de nærmere vilkår for en kommunes overtagelse af regionale tilbud.

Udgangspunktet er, at en beliggenhedskommune skal kunne overtage en amtslig/regional institution, men kommunen forpligtes samtidig til at opretholde institutionens forsyning for andre kommuner, der bruger institutionen, jf. svaret til pkt. 47. De øvrige kommuner i regionen – som regionen skal levere til – oplever derfor ingen ulempe ved, at institutionen overgår til beliggenhedskommunen, da de fortsat er garanteret en brug af institutionen.

- 51.** Flere høringssvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund og De Samvirkende Invalideorganisationer, har foreslået, at de relevante brugerorganisationer høres, når delingsrådet skal træffe afgørelse om kommunal hjemtagelse af regionale sociale tilbud fra 1. januar 2007.

Svar:

Delingsrådet skal alene tage stilling til fordeling af aktiver og passiver m.v. som følge af en besluttet hjemtagelse, jf. forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen.

52. Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, Børnesagens Fællesråd, Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal har foreslået, at der bør indbygges en generel mulighed for, at en eller flere kommuner kan vælge at overlade ansvaret for driften af opgaver på det særlige sociale område til regionen.

Svar:

På baggrund af hørings svarene er der i § 5, stk. 8 indsat en bestemmelse om, at en kommunalbestyrelse har mulighed for at anmode regionsrådet om at varetage kommunale driftsopgaver, der ligger i naturlig tilknytning til regionens opgaver, og hvor regionen derfor har særlige kompetencer i forhold til opgavevaretagelsen. Begrænsningen til den 4-årige overgangsperiode er således taget ud af lovforslaget.

Rådgivning og vejledning og den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO)

Mange hørings svar ser initiativet med at skabe en sammenhængende national videns- og specialrådgivningsorganisation for det sociale område som en positiv nyskabelse. Det gælder bl.a. KL, Pårørendeforeningen af 1998, Rådet for Socialt Udsatte, Forbundet af Offentligt Ansatte, Videnscenter for Socialpsykiatri, De Samvirkende Invalideorganisationer, Landsforeningen Evnesvages Vel, Landsforeningen Ligeværd, Landsforeningen Autisme, Rygmarvsbrokforeningen, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Landsforeningen af Arm/ bedefekter m.fl., Ergoterapeutforeningen, Den Uvildige Konsulentordning og flere amtskommunale videnscentre.

BUPL finder, at VISO er en central og vigtig enhed, som bør prioriteres højt. FBU Forældrelandsforeningen finder, at VISO vil kunne være med til at kvalificere den offentlige sociale indsats.

Foreningen Jysk børneforsorg/Fredshjem hilser forslaget om oprettelse af den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO) velkommen.

En række af disse organisationer og videnscentre har særligt henledt opmærksomheden på behovet for særlig fokus på de antalsmæssigt små og sjældne handicapgrupper, herunder peget på sammenhængen til sundhedssystemet og kendskab hertil, som grundlag for specialrådgivningen og indsatsen i det hele taget. Flere organisationer, herunder De Samvirkende Invalideorganisationer og Det Centrale Handicap Råd, har peget på behovet for, at VISO ud over det sociale område også får ekspertise på f.eks. undervisningsministeriet og beskæftigelses- og sundhedsområderne.

KL støtter, at udredning skal ske efter henvisning fra kommunen.

53. Flere høringssvar, herunder fra De Samvirkende Invalideorganisationer, Landsforeningen Evnesvages Vel, Landsforeningen Ligeværd, Landsforeningen Autisme, Rygmarvsbrokforeningen, Landsforeningen af Arm/ bendefekter m.fl., Ergoterapeutforeningen, Den Uvildige Konsulentordning og flere amtskommunale videnscentre peger på behovet for samarbejde på landsplan og samordning af indsatsen mellem de regionale tilbud og de landsdækkende tilbud. I den forbindelse er der peget på muligheden for at kunne inddrage viden og erfaringer fra foreninger, skoler, bosteder og andre tilbud – både offentlige og private. Nogle videnscentre har peget på, at centrene bør forblive selvstændige som en del af netværksorganisationen.

Svar:

VISO skal fungere som landsdækkende videns- og specialrådgivningsorganisation over for borgere, kommuner, institutioner m.v. i de mest specielle og komplicerede problemstillinger. Med etableringen af VISO, der vil være en netværksorganisation, vil der blive lagt vægt på, at inddrage de miljøer, der har den relevante faglige ekspertise, herunder også miljøer der omfatter viden og ekspertise inden for f.eks. beskæftigelsesområdet og sundhedsområdet. I VISO inddrages de funktioner, der i dag varetages af bl.a. Center for Små Handicapgrupper, de amtskommunale videnscentre, Hjælpemiddelinstitutionen m.fl. Heri indgår også de pågældende videns- og rådgivningsmiljøers kontakt med brugerorganiseringer m.v. På længere sigt vil det være VISO's ledelse, der skal tage stilling til på hvilken måde, de enkelte faglige miljøer og videnscentre administrativt skal spille sammen. VISO vil kunne yde direkte rådgivning og vejledning til borgerne, ligesom den nødvendige rådgivning kan foregå på foranledning af kommunen. Ud over den landsdækkende rådgivnings- og vejledningsorganisation vil der blive etableret en landsdækkende portal over alle sociale tilbud.

54. Flere høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, Socialpædagogernes Landsforbund, Børne- og Kulturchefforeningen, FBU Forældrelandsforeningen, Børne- og Familiecenter Storstrømmen, Børnesagens Fællesråd, HK/Kommunal, De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen Evnesvages Vel, finder, at der med lovforslaget sker forringelser af de muligheder, borgerne hidtil har haft for at få specialrådgivning og udredning, dels fordi borgerne nu kun kan få specialrådgivning i regionerne efter kommunal visitation og takstbetaling, dels fordi udredning i VISO kræver kommunal visitation. Det foreslås derfor, at der i VISO åbnes op for en ret til undersøgelse, udredning og behandling, der svarer til den, borgerne hidtil har haft i amterne, eller at der gives borgerne en sådan mulighed i regionerne. Børnerådet anfører, at tilgængeligheden af specialrådgivning synes forringet med forslaget, fordi der skydes flere led ind mellem familie og rådgiver og fordi de geografiske afstande som familien må bevæge sig over for at få rådgivning kan blive store. Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd understreger vigtigheden af, at det fastholdes, at specialrådgivningen i VISO er gratis og at borgere vil kunne henvende sig direkte til VISO om specialrådgivning, selv om det i langt de fleste tilfælde vil være mest hensigtsmæssig, at kommunen er den henvisende myndighed.

Svar:

Udgangspunktet er at fastholde princippet om kun én myndighed. Derfor skal henvisning til udredning i VISO ske gennem kommunen. Et kommunalt afslag på udredning i VISO vil kunne indbringes for det sociale nævn.

Med kommunalreformen får kommunerne det samlede ansvar for at tilbyde såvel den almindelige som den mere specialiserede rådgivning til brugerne og pårørende, som de iflg. den sociale servicelov har krav på. Kommunerne overtager dermed de nuværende amtskommunale specialrådgivningsopgaver og forpligtelser, men de overtager samtidig også som udgangspunkt den viden og ekspertise, der i dag varetager disse opgaver i amterne.

Borgerne skal således kun henvende sig ét sted, nemlig i kommunen for at kunne få den specialrådgivning, som de i dag skal henvende sig to steder for at kunne få. Kommunerne kan søge støtte til og inddrage særlig ekspertise til deres rådgivningsopgaver dels i andre kommuner og hos private dels i de institutioner og tilbud, som regionerne driver. Som supplement hertil skal VISO tilbyde kommuner og borgere vejledende specialrådgivning i de mest specialiserede og komplicerede enkeltsager samt vejledende udredning i de få mest sjældent forekommende specielle og komplicerede enkeltsager, hvor den fornødne ekspertise ikke kan forventes at være til stede i den enkelte kommune eller i regionens tilbud.

I samme omfang som i dag skal specialrådgivning være en gratis ydelse til borgerne.

Borgere vil kunne henvende sig direkte til VISO om specialrådgivning, men i langt de fleste tilfælde er det mest hensigtsmæssigt for borgeren, at henvendelsen går via kommunen for at sikre en dialog mellem borger, den ansvarlige myndighed (kommunen) og den rådgivende instans (VISO).

VISO afgør om en konkret sag og problemstilling falder inden for VISO's område og skal således kunne afvise henvendelser. Afgørelsen kan ikke påklages, hverken til socialministeren eller de sociale klagemyndigheder.

- 55.** Flere hørings svar, herunder fra Børne- og Kulturchefforeningen, Dansk Socialrådgiverforening og HK/Kommunal, finder, at de funktioner og opgaver, som varetages i dag også skal sikres i den fremtidige struktur og i et samspil mellem kommunerne, regionerne og VISO.

Svar:

Kommunerne skal have overført ressourcer fra amterne til følgende opgaver:

- For så vidt angår rådgivning og vejledning vedr. børn med sociale og adfærdsmæssige problemer, bliver der ingen kompetence tilbage i regionerne, idet kommunerne overtager de nuværende amters tilbud på dette område. Denne del af de amtskommunale børnerådgivninger overgår derfor til kommunerne.
- Ressourcer, der hidtil har beskæftiget sig med rådgivning, sagsbehandling, visitation og finansiering i de amtskommunale forvaltninger, overføres til kommunerne. Ligeledes overføres ressourcer til godkendelse og tilsyn af private tilbud samt de døgntilbud for børn og unge, der overføres til kommunerne. Det bliver en stor del af de personer, som hidtil har været ansat i de amtskommunale forvaltninger.

Til regionerne skal overføres:

- De nuværende amtskommunale tilbud, hvor regionerne med lovforslaget får et driftsansvar, samt den ekspertise, som er nødvendig for den indholdsmæssige drift af tilbuddene, herunder til specialrådgivning. Kommunerne vil fortsat kunne trække på denne ekspertise i

de regionale tilbud. Det gælder, uanset om denne ekspertise i dag ligger i tilknytning til tilbuddene eller i centralforvaltningen.

- Kommunikationscentraler, tale- og høreinstitutioner, synscentraler og hjælpemiddelcentraler. Sådanne tilbud drives videre af regionerne.

VISO etableres som en netværksorganisation med en mindre central enhed, men hvor langt hovedparten af specialisterne er placeret decentralt, idet de er ansat i kommuner, regioner eller i private tilbud. Netværket fastholdes således som en del af det kommunale/regionale tilbud, dvs. forbliver lokalt i de institutioner og tilbud, hvor de i øvrigt arbejder.

I det omfang det er relevant for VISO's specialrådgivning, skal VISO også samarbejde med specialrådgivningsfunktioner under andre sektorer, fx sundhed og beskæftigelse.

VISO samarbejder med og indgår kontrakter med kommuner, regioner m.fl. om levering af specialiseret rådgivning og vejledning.

VISO vil skabe et landsdækkende overblik over specialrådgivning – et overblik som ikke findes i dag.

- 56.** Flere hørings svar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, HK/Kommunal, og FBU Forældrelandsforeningen, finder, at de kommunale specialrådgivningsopgaver ikke er beskrevet tydeligt og forpligtende i lovforslagets §§ 10-12.

Svar:

Kommunerne varetager i en ny struktur både den almindelige og specialiserede rådgivning. Det hænger sammen med, at kommunerne nu får hele myndighedsansvaret for alle de sociale opgaver.

Det er, på baggrund af hørings svarene, præciseret i bemærkningerne til lovforslaget (§§ 10-12), at den kommunale rådgivningsforpligtelse også omfatter specialrådgivning.

- 57.** Flere hørings svar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, HK/Kommunal og Amtsrådsforeningen, finder, at hjemlen til at drive specialrådgivning og –udredning i regionerne må fremgå klart af lovteksten, og at regionerne må have et selvstændigt ansvar og selvstændige økonomiske midler for at vurdere behovsudvikling og for at have tilstrækkelig kapacitet også til akuttillfælde og udsving i behovet.

Svar:

Det er et mål med kommunalreformen, at der fremover er én myndighed på det sociale område og dermed én indgang for borgeren. Derfor er det fulde myndigheds-, forsynings- og finansieringsansvar placeret hos kommunalbestyrelsen. Det betyder, at regionerne alene kan tilbyde specialrådgivning, der baserer sig på og udgår fra de institutioner/tilbud, som regionerne driver, og i det omfang det er aftalt i rammeaftalen.

- 58.** Flere hørings svar, herunder fra KL, Rådet for Socialt Udsatte og Amtsrådsforeningen finder, at flere statslige videns- og formidlingsenheder på det sociale område bør indgå i VISO.

Svar:

I den udstrækning det er fagligt relevant, vil flere statslige videns- og formidlingscentre indgå i VISO. Men for en række statslige videns- og formidlingscentre er opgaverne i væsentlig grad politisk initierede og samlet omkring generelle udviklingsprojekter. De har derfor ikke nogen umiddelbar sammenhæng med VISO's kerneopgaver, der er samlet om specialiserede enkeltsager. VISO vil få mulighed for at trække på videnenheder, som ikke direkte indgår i VISO.

59. Flere hørings svar, herunder fra KL opfordrer til, at det bliver muligt for en kommune – uden særskilt betaling og administrativt besvær – at indhente generel vejledning hos et regionstilbud.

Svar:

Såfremt en kommune af VISO henvises til rådgivning og vejledning i de mest specialiserede og komplicerede enkeltsager hos ekspertise i et regionalt tilbud, vil staten afholde udgiften til videns- og rådgivningsfunktionen i overensstemmelse med den konkrete kontrakt med tilbuddet.

Derudover kan regionsrådet efter aftale med kommunalbestyrelserne i regionen yde specialrådgivning i tilknytning til de tilbud, der drives af regionsrådet. Udgiften til denne rådgivning vil enten blive indregnet i taksten for det pågældende tilbud eller blive særskilt takstbelagt. Regionsrådet og kommunalbestyrelserne i regionen aftaler nærmere herom i den årlige rammeaftale.

60. KL finder, at der ikke bør placeres medarbejdere i den statslige VISO, som kunne være ansat i en kommune.

Svar:

Det antages, at KL med den statslige VISO mener den centrale enhed, som kommer til at bestå af 45-50 medarbejdere. Årsværkene i den centrale enhed vil komme fra de videnscentre og øvrige centre, der vil indgå i VISO, og fra nuværende amtskommunale institutioner og forvaltninger.

I øvrigt er Socialministeriet enig i, at medarbejdere beskæftiget med rådgivning og vejledning skal forblive placeret lokalt. Derfor vil VISO blive oprettet som en netværksorganisation, hvor specialisterne er placeret decentralt, idet de er ansat i kommuner, regioner eller i private tilbud. Netværket fastholdes således samlet som en del af det kommunale/regionale tilbud, dvs. forbliver lokalt i de institutioner og tilbud, hvor de i øvrigt arbejder.

61. Flere hørings svar, herunder fra Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal, Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark (SAND), FBU Forældrelandsforeningen, Videnscenter for Hjernesgade, Børnerådet og De Samvirkende Invalideorganisationer, mener, at VISO bør dimensioneres, så den fuldt ud kan dække såvel rådgivning, udredning og vidensfunktion i forhold til alle de angivne målgrupper. Det anføres videre, at målgrupperne nærmere bør beskrives i lovforslaget.

Svar:

VISO skal dække de mest specialiserede, komplicerede problemstillinger inden for følgende områder:

- Børn og unge med handicap, herunder sjældne handicap
- Børn og unge med sociale eller adfærdsmæssige problemer
- Udsatte grupper
- Voksne med handicap, herunder sjældne handicap

- Socialpsykiatrien
- Andre grupper med meget komplekse problemstillinger.

Socialministeriet er enig i, at VISO skal dimensioneres, så den kan dække alle målgrupper på det sociale område i forhold til de mest komplicerede og specielle problemstillinger. Det vurderes endvidere, at der vil kunne opnås visse muligheder for omprioriteringer og ske en bedre udnyttelse af viden på tværs af sektorer ved det udbyggede samarbejde mellem centrene, som vil blive et resultat af opbygningen af VISO.

- 62.** Falck har i sit høringssvar påpeget, at VISO ikke kan forventes at kunne gå ind i helt konkrete vejlednings- og udredningsforhold, som f.eks. siddestillingsanalyser etc., og at der derfor fortsat må sikres eksistensen af en regional vejledningsindsats på hjælpemiddelområdet.

Svar:

Med reformen lægges der op til, at de hidtidige amtskommunale hjælpemiddelcentraler kan videreføres i regionalt regi. Det vil være kommunernes ansvar at sikre det nødvendige grundlag for tildeling af hjælpemidler, herunder at sikre, at der er foretaget den nødvendige vejledning og afprøvning m.v. Der således taget højde for at der også på regionalt niveau vil være den nødvendige ekspertise.

- 63.** Flere organisationer og videnscentre, f.eks. De Samvirkende Invalideorganisationer, Landsforeningen Evnesvages Vel, Videnscenter for Døvblindefødte, Videnscenter for Hjerneskade og Rådet for Socialt Udsatte har peget på at VISO bør være uafhængig, og at der ud over den faglige bestyrelse er behov for at sikre brugerinddragelse f.eks. gennem etableringen af faglige råd m.v., således at brugergrupperne kan bidrage til den faglige kvalificering af tilbudene og rejser spørgsmålet om kompetencen for de lokalt forankrede dele af VISO's netværksorganisation. Landsforeningen Evnesvages Vel, samt Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal ser gerne, at det af lovteksten kommer til at fremgå, at der skal etableres forskellige faglige råd, og videnscenter for stammen mener, at videnscentre fortsat bør være en selvstændige og i øvrigt indgå i VISO som en del af netværksorganisationen. De Samvirkende Invalideorganisationer foreslår at VISO etableres som en paraplyorganisation med flere underafdelinger.

Svar:

VISO etableres som en netværksinstitution med en faglig bestyrelse med repræsentanter for brugerorganisationerne, staten, kommunerne og regionerne. Den faglige bestyrelse skal løbende følge udviklingen i behovene og vurdere dimensioneringen mellem indsatsområderne inden for den samlede ramme. Det vil være bestyrelsens opgave løbende at sikre sig den fornødne viden, hvilket vil kunne ske gennem løbende inddragelse af faglige miljøer og brugergrupper, samt gøre opmærksom på, hvis der på nationalt plan mangler behandlingsindsatser til særlige grupper. *Det vil være op til VISO's kommende ledelse – netop som led i netværksorganiseringen – at overveje, hvordan organisationen bedst administrativt og styringsmæssigt samles med henblik på at løse de faglige opgaver, som organisationen er tillagt.*

- 64.** Flere høringssvar, herunder fra Dansk Socialrådgivning og HK Kommunal, mener, at VISO skal have en politisk bestyrelse med en klar kompetence i forhold til drift og udvikling af organisationen.

Svar:

Der skal være en faglig bestyrelse for VISO, som kan sikre, at VISO fagligt lever op til formålet og de kommunale behov, samt sikrer kontakten og dialogen med brugerne. Derfor skal bestyrelsen

- løbende følge udviklingen i behovene og fastlægge den overordnede indsats på områderne
- løbende vurdere dimensioneringen mellem indsatsområderne inden for den samlede ramme
- løbende evaluere VISO's virksomhed og udarbejde en årsrapport.

65. Flere høringsvar herunder fra De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen Evnesvages Vel finder, at VISO skal etableres uafhængigt af statsadministrationen.

Svar:

VISO's hovedopgaver er klart offentlige opgaver, som hidtil har skulle løses i amterne, og som derfor nu placeres i en central statslig organisation af hensyn til opgavernes landsdækkende karakter, kompleksitet og omfang. For at sikre, at de meget komplekse problemstillinger, som VISO beskæftiger sig med, bliver løst i et tæt samspil med de berørte parter – både myndigheder og brugergrupper – får VISO en faglig bestyrelse, hvor parterne er repræsenteret. Det sikrer, at VISO løbende kan få input til og tilbagemeldinger på, hvordan opgaverne løses og eventuelt kan løses bedre.

66. Flere høringsvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal, mener, at retningslinierne for VISO's afvisning af sager må beskrives i lovforslagets bemærkninger, og at der skal kunne ankes over afgørelserne.

Svar:

Kriterierne for VISO's specialrådgivning er, at der skal være tale om de mest specialiserede og komplicerede enkeltsager samt de få mest sjældent forekommende specielle og komplicerede enkeltsager, når det drejer sig om udredning, hvor den fornødne ekspertise ikke kan forventes at være til stede i den enkelte kommune eller i regionens tilbud. Der vil således være tale om et fagligt skøn, når det skal afgøres om en sag falder inden for disse kriterier. Det vil være meget vanskeligt nærmere at definere kriterierne for et sådant skøn, som grundlag for at afgørelserne kan påklages.

67. Flere høringsvar, herunder Amtsrådsforeningen og De Samvirkende Invalideorganisationer, har peget på, at kompetencen, herunder rådgivningen vedrørende hjælpemidler, bør organiseres på en måde, så brugeren kan få den specialrådgivning, han har behov for. Der er ellers risiko for, at borgeren får uhensigtsmæssig ventetid og administrativt besvær for at få specialrådgivning i forbindelse med bevilling af et hjælpemiddel.

Svar:

I forbindelse med den årlige rammeaftale skal kommuner og regioner sikre, at de økonomiske rammer for evt. specialrådgivning og hjælp fra Hjælpemiddelcentralerne er fastlagt på en måde, så borgeren ved henvendelse til sin hjemkommune uden stort administrativt besvær kan få den hjælp og specialrådgivning, der er behov for, jf. forslaget § 5, stk. 2. Det fremgår heraf, at regionsrådet efter aftale med kommunalbestyrelserne i regionen skal medvirke til at tilvejebringe hensigtsmæssige og sikre hjælpemidler.

68. Flere hørings svar, herunder fra KL, FBU Forældrelandsforeningen, Børne- og Kulturchefforeningen, Børnesagens Fællesråd, Børnerådet, Dansk Socialrådgiverforening, HK Kommunal og Københavns Amt, anbefaler, at VISO bør omfatte specialundervisning på Undervisningsministeriets område samt at VISO bør tænke tværsektorielt.

Svar:

Forslaget er, på baggrund af hørings svarene, ændret med henblik på, at VISO også skal dække specialundervisningsområdet, således at der ydes gratis specialrådgivning til kommuner, regioner, skoler og institutioner m.v. om specialundervisning og specialpædagogisk bistand samt gratis bistand til kommunens udredning vedrørende specialundervisning og specialpædagogisk bistand.

Det er i bemærkningerne til lovforslaget præciseret, at VISO forventes at samarbejde med funktioner under andre sektorer, fx sundhed og beskæftigelse.

69. Flere hørings svar, herunder fra Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA), anbefaler, at borgernes mulighed for at klage over et kommunalt afslag på udredning i VISO bør indskrives i forslagets § 13, stk. 3.

Svar:

Det fremgår allerede af § 166, at kommunalbestyrelsens afgørelser efter serviceloven kan indbringes for det sociale nævn efter reglerne i kap 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. For ikke at skabe usikkerhed for borgeren omkring klagemuligheder samt af hensyn til en enkel regelstruktur som led i regelforenklning finder Socialministeriet, at det er vigtigt, at klage reglerne er samlet i én bestemmelse i loven.

70. Flere hørings svar, herunder fra FBU Forældrelandsforeningen, Socialpædagogernes Landsforbund, Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal finder, at der er sket indsnævring fra "de mest specialiserede og komplicerede enkeltsager" til "de få mest specialiserede og komplicerede enkeltsager"

Svar:

Socialministeriet har indføjet ordet "få" i § 13 stk. 2 om VISO's udredning for at understrege, at det først og fremmest er kommunernes ansvar at yde udredning til deres borgere, og at VISO kun kommer ind i de tilfælde, hvor den fornødne ekspertise ikke kan forventes at være til stede i den enkelte kommune eller i regionens tilbud.

71. Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, finder, at der er brug for specialkonsulenter på regionalt niveau, der på de forskellige områder kender de enkelte institutioner og tilbud og målgrupperne

Svar:

VISO er en netværksorganisation, men hvor langt hovedparten af specialisterne er placeret decentralt, idet de er ansat i kommuner, regioner eller i andre leverandørers tilbud. Netværket fastholdes således samlet som en del af det kommunale/regionale tilbud, dvs. forbliver lokalt i de institutioner og tilbud, hvor de i øvrigt arbejder.

- 72.** Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, finder, at der bør indsættes en evalueringsbestemmelse for VISO efter to år

Svar:

Den faglige bestyrelse for VISO skal medvirke til at sikre, at VISO udvikles og fagligt lever op til formålet og de kommunale behov. Bestyrelsen sammensættes af repræsentanter for staten, KL, regionerne i forening og brugerorganisationer.

- 73.** Flere hørings svar herunder fra Landsforeningen Evnesvages Vel, bestyrelsen for Videnscenter om Kommunikation og Multiple Funktionsnedsættelser hos Børn og Unge uden et talesprog (M KOM) og Videnscenter for Bevægelseshandicap finder, at kommunen bør være forpligtet til at følge VISO's specialrådgivning og anbefalinger.

Svar:

Det strider mod formålet med kommunalreformen om en éntydig placering af myndigheds- og finansieringsansvaret i kommunerne at lade kommunerne være forpligtet til at følge VISO's specialrådgivning og anbefalinger.

- 74.** Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd finder, at det i forhold til opgavebeskrivelsen for VISO, bør præciseres og direkte fremgå af lovens tekst, at VISO er forpligtet til at indberette situationer, hvor det på nationalt plan skønnes, at der er opstået en underkapacitet til særlige grupper eller at de tilbud, der stilles til rådighed til grupper med særlige behov, er kvalitetsmæssig utilstrækkelige. BUPL ser gerne, at VISO får en offensiv rolle, således at der bliver en forpligtelse til at gøre opmærksom på, hvis der mangler tilbud til særlige grupper.

Svar:

VISO er ikke en kontrolinstans i forhold til kommunale, regionale eller private tilbud. VISO skal understøtte vidensudviklingen og behovet for den mest specialiserede rådgivning og udredning. Der nedsættes i en 4-årig overgangsperiode udviklingsråd, som skal overvåge udviklingen på området og indsende årlige redegørelser til Socialministeriet.

VISO samarbejder med kommuner, regioner, og andre relevante partnere og vil i den forbindelse bidrage til både at afdække behovet for og medvirke til en styrket udvikling.

- 75.** Landsforeningen Evnesvages Vel og Børne- og Kulturchefforeningen finder, at det bør være en del af VISO's vidensopgaver, dels at kunne initiere forskning dels selv at kunne indgå i forskningsopgaver.

Svar:

Konstaterer VISO en mangel på relevant forskning til brug for VISO's virksomhed, vil det være naturligt, at VISO kan tage initiativ til, at der iværksættes eller initieres forskning på det pågældende område. Som en rådgivnings- og vidensorganisation er det ikke hensigtsmæssigt, at VISO selv påtager sig forskningsopgaver.

- 76.** Flere hørings svar herunder fra Videnscenter for Synshandicap, finder, at VISO får en dobbeltfunktion i og med at den skal rådgive både myndighed og borger.

Svar:

VISO er en ekspertorganisation, der stilles til rådighed for såvel det samlede sagsbehandlingssystem som for borgere, og har til opgave, at foretage en rådgivning og vejledning i forhold til den pågældende person og dennes handicap ud fra den eksisterende viden. Det vil være kommunen, der skal træffe de konkrete afgørelser om de foranstaltninger, der skal sættes i værk. Det ligger uden for VISO's opgave at optræde som bisidder for borger eller kommune.

- 77.** Dansk Blindesamfund, Samrådet af Synsfaglige Ledere i Amterne, Danmarks Optikerforening og Landsforeningen af forældre til blinde og svagsynede har som gennemgående tema, foreslået, at der som et led i VISO organiseringen etableres et antal regionale kompetencecentre for blinde og svagtseende, der både skal have ansvaret for rådgivnings og vejledning af mennesker med synshandicap og i øvrigt have myndighedsansvaret for alle former for støtte til blinde og svagtseende. De regionale kompetencecentre skal være underlagt et nationalt kompetencecenter, der skal sikre koordination og styring af synsområdet. Dansk Blindesamfund nævner særskilt, at i det nationale center bør indtænkes den overordnede styring af f.eks. Kennedy Instituttet - Statens Øjenklinik, Instituttet for Blinde og Svagsynede, Synscenter Refsnæs og andre lands- og landsdelsdækkende funktioner.

Svar:

Med lovforslagene etableres der en klar myndighedsstruktur, hvor det er kommunerne, der entydigt har myndighedsansvaret og det økonomiske ansvar. Kommunerne har herefter en klar forpligtigelse til at etablere de tilbud, den enkelte borger har behov for. Med etableringen af VISO og med regionernes mulighed for at fortsætte driften af synscentraler, kommunikationscentre med videre er der etableret et sammenhængende system, der kan understøtte den kommunale indsats og bidrage til at sikre, at mennesker med synshandicap kan få den service, der er nødvendig.

- 78.** Foreningen af Socialchefer i Danmark ser frem til, at det klarlægges i hvilket omfang kommunerne kan gøre brug af VISO's rådgivning, idet det af lovforslaget fremgår, at det tilsyneladende er VISO selv, der afgør om en konkret sag falder ind under dets område.

Svar:

Forslaget til lov om social service indebærer, at kommunerne overtager ansvaret for rådgivning og udredning af borgerne. VISO skal tilbyde kommuner og borgere specialrådgivning i de mest specialiserede eller komplicerede sager. VISO skal kunne afvise sager, der falder uden for VISO's ansvarsområde. Der vil heri ligge et fagligt skøn, som ikke kan påklages til anden myndighed.

- 79.** Foreningen af Socialchefer i Danmark og Forening af kommuner i Københavns Amt anbefaler, at den ekspertise, der i dag findes i tilknytning til amternes rådgivning på børneområdet ikke fastholdes i en rådgivningsenhed, men integreres i kommunerne. Det er foreningens erfaring, at større kommuner i dag har opbygget faglige miljøer, der matcher de amtskommunale på dette område, og at de "nye" store kommuner meget hurtigt vil kunne opbygge tilsvarende enheder. Men først og fremmest bygger foreningens anbefaling på, at de faglige ressourcer på denne måde hurtigst og mest effektivt og direkte kommer børnearbejdet til gode. På samme måde anbefales, at amternes ekspertise på handicapområdet i videst muligt omfang placeres i kommunerne, evt. i en overgangsperiode i enkelte større kommuner.

Svar:

Den rådgivning, der er tilknyttet de opgaver, som kommunerne overtager med kommunalreformen, bliver på samme måde som selve opgaven forankret i kommunerne. Det betyder også, at den ekspertise, der i dag findes i tilknytning til amternes rådgivning på børneområdet integreres i kommunerne. VISO's rådgivningsressourcer består af den ekspertise, der som udgangspunkt er forankret i kommunerne eller i tilknytning til de regionale driftsopgaver og ikke i selvstændige rådgivningsenheder.

Tilbudsportalen

Flere hørings svar, herunder fra Børne- og Kulturchefforeningen og Videnscenter for socialpsykiatri ser den statsligt tilbudsportalen som et godt arbejdsredskab – især for den kommunale sagsbehandler, idet den vil imødekomme et stort behov både aktuelt og fremover i forhold til en digital informationskanal om den brede vifte af tilbud.

Forbundet af Offentligt Ansatte mener, at en tilbudsportal kan være med til at give en god oversigt over de tilbud, der findes.

- 80.** Nogle hørings svar, herunder fra KFUM's Sociale arbejde i Danmark, anbefaler, at tilbudsportalen medtager behandlingstilbud til alkoholmisbrugere.

Svar:

Bemærkningerne til lovforslagets bestemmelse om tilbudsportalen (§ 14) er, på baggrund af hørings svarene, ændret, således at behandlingstilbud til alkoholmisbrugere skal medtages i tilbudsportalen.

- 81.** Videns- og Formidlingscenter for Socialt Udsatte (VFC-Udsatte) oplyser, at centret på adskillige af centrets kerneområder har oprettet, vedligeholder og via hjemmesiden formidler oplysninger om de tilbud, der er i alle egne af landet. Det gælder således alkoholbehandling, institutioner for hjemløse, krisecentre og der arbejdes i øjeblikket på at etablere en database over centre, der yder bistand til voksne, der har været udsat for seksuelle overgreb. Erfaringen med brugen af databaserne gør, at næste generation bør indeholde krav om servicedeklaration og dokumentation af indsatsen. Centret er allerede langt inde i den proces.

Svar

Det vil ved tilskudsportalens etablering blive overvejet, hvordan de forskellige eksisterende hjemmesider/portaler kan bidrage med oplysninger.

- 82.** Den uvildige konsulentordning på handicapområdet foreslår, at det tydeligt præciseres i lovforslaget, at tilbudsportalen er tilgængelig for borgerne.

Svar:

Det er i bemærkningerne til lovforslaget (§ 14), på baggrund af høringssvarene, tydeliggjort, at offentligheden har adgang til portalen.

Retssikkerhed og klage

83. Flere høringssvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund og Amtsrådsforeningen, finder, at ændringen i § 82 fra "skal yde" til "skal tilbyde" er en alvorlig forringelse af indsatsen over for de allersvageste borgere.

Svar:

Der er tale om en sproglig tilretning, som i dette tilfælde har vist sig ikke at være hensigtsmæssig. Lovteksten i lovforslaget (§ 82) er, på baggrund af høringssvarene, ændret, så den nugældende formulering "skal yde hjælp" fastholdes.

84. Flere høringssvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund og Amtsrådsforeningen, har anført, at kommunalbestyrelsen ikke har myndighedsansvar i relation til driften af de regionale tilbud, og dermed heller ikke instruktionsbeføjelser overfor personalet i de regionale boformer. Der vil derfor ikke være hjemmel til, at kommunalbestyrelsen fremover kan tilbyde/yde omsorg overfor personer, som bor i regionale boformer.

Svar:

Bestemmelsen om kommunalbestyrelsens omsorgspligt medfører, at kommunalbestyrelsen er forpligtet til at sørge for hjælp med det formål at forebygge problemer, forbedre udviklingsmuligheder, livsudfoldelse og aktiviteter for den pågældende samt forbedre dennes kontakt med andre mennesker og yde omsorg og pleje gennem en helhedsorienteret indsats. Det er kommunalbestyrelsen, der har pligt til at yde den nødvendige omsorg i form af relevante tilbud. Kommunalbestyrelsens omsorgspligt ligger derfor implicit i den aftale, kommunalbestyrelsen indgår med regionsrådet om levering af hjælp, og som regionsrådet har pligt til at iværksætte/udføre.

85. Nogle høringssvar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund og Amtsrådsforeningen, har påpeget, at § 126 om fastholdelse alene giver hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om at anvende fysisk magt i form af at fastholde en person eller føre denne til et andet opholdsrum, når visse betingelser er opfyldt. De fleste fastholdelsessituationer sker akut. Efter de gældende regler, er det derfor personalet i boformen, der i den akutte situation træffer afgørelse om fastholdelse på vegne af kommunalbestyrelsen/amtsrådet. Efter kommunalreformen vil personalet ikke kunne træffe afgørelse på vegne af kommunalbestyrelsen, idet kompetencen ikke kan delegeres til personalet på regionale boformer. Amtsrådsforeningen henviser til, at der i 2003 blev indgivet 5.150 indberetninger om fastholdelse.

Svar

Personale i private boformer kan anvende magt i form af akut fastholdelse, hvis der i umiddelbar tilknytning hertil sker indberetning til kommunalbestyrelsen med henblik på at kommunalbestyrelsen

træffer afgørelse om magtanvendelsen. Kommunalbestyrelsen tager i den forbindelse stilling til, om den anvendte magt har været lovlig. Dette gælder også i forhold til personale i regionale boformer. Socialministeriet vil se nærmere på problematikken med det store antal indberetninger om fastholdelse.

- 86.** Nogle hørings svar, herunder fra Det Centrale Handicapråd, Center for Ligebehandling og De Samvirkende Invalideorganisationer, anfører, at det er uklart om, og på hvilken måde kommunen kan delegere kompetencen til at træffe afgørelse om magtanvendelse til regionen.

Svar:

Kommunalbestyrelsen kan ikke delegere kompetencen til at træffe afgørelse om magtanvendelse til regionen. Der henvises i øvrigt til svaret på 95.

- 87.** Nogle hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, har anført, at opdelingen af myndighedsansvaret og driftsansvaret medfører problemer i forhold til opfølgning på magtanvendelsesindberetninger, idet kommunerne ikke har myndighed til at stille konkrete krav om arbejdets udførelse i de regionale boformer.

Svar:

Kommunalbestyrelsen beslutter på baggrund af indberetningerne om magtanvendelse, om der skal ske ændringer i det konkrete tilbud til den enkelte borger. Regionsrådet er ansvarlig for at tilbudet har et indhold, der er i overensstemmelse med det indhold, som er fastlagt i rammeaftalen.

- 88.** Nogle hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, anfører, at en kommunal registrering af magtanvendelse medfører fare for, at det samlede overblik over magtanvendelsen regionalt og i de enkelte regionale tilbud forsvinder.

Svar:

Lovteksten i § 136, stk. 1, er, på baggrund af hørings svarene, ændret således, at indberetning for så vidt angår de tilbud, som regionsrådet fører tilsyn med, skal ske til både regionsrådet og kommunalbestyrelsen.

- 89.** Flere hørings svar, herunder fra Det Sociale Brugerråd i Århus Amt og Viborg Amt samt Rådet for Socialt Udsatte og Vestsjællands Amt, ønsker en sikring af medbestemmelse og brugerinddragelse for borgerne på de regionale institutioner og botilbud. Problemet er, at der ikke findes regler om regionale samarbejdsorganer, og at servicelovens regler om brugerinddragelse alene vedrører kommunerne.

Svar:

Efter servicelovens § 16 sørger kommunalbestyrelsen for, at brugerne af tilbud efter denne lov får mulighed for at få indflydelse på tilrettelæggelsen og udnyttelsen af tilbuddene. Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med anvendelse af et regionalt drevet tilbud sikre – ligesom ved benyttelse af andre leverandørers tilbud - at brugerinddragelse og medindflydelse er en naturlig del af tilbuddet, og at brugerne og personalet gøres bekendt hermed.

90. Flere høringsvar, herunder SBS § 94, Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark, Inspektørkollegiet ved Danmarks forsorghjem og Rådet for socialt udsatte, efterlyser udarbejdelse af en såkaldt kvalitetsstandard vedr. servicelovens § 110.

Svar:

Socialministeren kan efter Servicelovens § 139 ved bekendtgørelse fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutninger om indhold, omfang og udførelse af tilbud til voksne efter denne lov samt følge disse beslutninger op. Reglen er en videreførelse af den hidtil gældende bestemmelse. Socialministeren foretager løbende en vurdering af, på hvilke områder bemyndigelsen skal udnyttes. Der er p.t. ikke truffet beslutning om at udnytte bemyndigelsen vedrørende tilbud om midlertidigt ophold i boformer efter servicelovens § 110.

91. FBU Forældrelandsforeningen nærer store betænkeligheder ved at kommunerne fremover som udgangspunkt bliver det eneste sted, hvor familierne kan henvende sig. Det er FBU's erfaring, at kommunerne langt fra altid sikrer børnene og deres familier den nødvendige hjælp eller foretager kontakten og sagsbehandlingen efter "god forvaltningsskik" og de lovbestemte regler for sagsbehandling. FBU påpeger samtidig, at større kommuner – efter deres erfaring – ikke i sig selv er en garanti for hverken en god sagsbehandling eller en relevant og kvalificeret indsats.

Svar:

Et stort flertal af Folketingets partier har netop vedtaget lovforslaget om anbringelsesreformen. Anbringelsesreformen skal sikre, at de udsatte børn og deres familier modtager en bedre indsats end i dag. Anbringelsesreformen indebærer bl.a. en række skærpede krav til sagsbehandlingen, øget efteruddannelse og mere kontrol med kommunerne. Det er Socialministeriets vurdering, at kommunalreformen positivt vil understøtte tiltagene i anbringelsesreformen, bl.a. fordi de større kommuner giver bedre faglig bæredygtighed i kommunerne.

Tilsyn og godkendelse

92. Landsforeningen af Opholdssteder og Skolebehandlingstilbud finder det uheldigt, at kommunerne skal godkende og føre tilsyn med opholdssteder og botilbud, samtidig med at de også selv både kan oprette og drive døgntilbud og selv køber pladser hos de private tilbud. LOS mener, at det øger risikoen for, at der indgår uhjemlede og ikke-saglige hensyn i kommunernes godkendelses- og tilsynspraksis. LOS foreslår i stedet, at der indføres en overordnet central godkendelse, en revisionsinstruks og akkreditering, for derved at sikre tydelighed omkring indholdet i tilbudet med mulighed for at vurdere sammenhængen mellem pris og kvalitet. LOS ønsker endvidere, at der etableres en klageinstans, der kan behandle afgørelser, der træffes af kommuner i forhold til deres rolle som godkendende og tilsynsførende myndighed over private opholdssteder og botilbud.

Svar:

Det vurderes at være en fordel, at en myndighed med lokalt kendskab godkender og fører tilsyn med de private opholdssteder og døgntilbud. Det må samtidig anses for en stor fordel, at myndigheds- og forsyningsansvar samles hos den myndighed – kommunen – som er tættest på familierne. Det forhold, at samme myndighed både godkender private opholdssteder/botilbud og selv driver døgntilbud, er ikke en ny situation, der indføres med kommunalreformen. I dag har amterne således denne rolle, da de både godkender private opholdssteder/botilbud og selv driver døgntilbud.

I forhold til forslaget om akkreditering skal Socialministeriet gøre opmærksomt på, at Landsforeningen af Opholdssteder og Skolebehandlingstilbud netop har modtaget satspuljemidler til at udvikle et akkrediteringssystem.

- 93.** Flere hørings svar, herunder fra KFUM's Sociale Arbejde i Danmark, Rådet for Socialt Udsatte og Blå Kors Danmark, ønsker en statslig godkendelses- og tilsynsmyndighed.

Svar:

På det sociale område lægger kommunalreformen op til en større adskillelse mellem myndighedsansvar og leverandøransvar, og gør det naturligt for kommunen at sondre mellem at være leverandør og myndighed. Størrelsen af de kommende kommuner vil medføre, at de kvalificeret kan løfte godkendelses- og tilsynsopgaver

- 94.** Blå Kors Danmark skriver, at de ønsker, at man i det videre lovarbejde, der vedrører godkendelse og tilsyn med private opholdssteder og private botilbud, medtager de synspunkter, som Blå Kors Danmark har fremført i deres hørings svar til "Bekendtgørelse om godkendelse og tilsyn med private opholdssteder og private botilbud"

Svar:

Blå Kors Danmarks synspunkter er, i det omfang som det er fundet relevant, indarbejdet i den endelige bekendtgørelse (Bekendtgørelse om godkendelse og tilsyn med private opholdssteder og private botilbud, nr. 1340 af 15. december 2004). Bekendtgørelsen vil snart blive fulgt op af en vejledning på området. Blå Kors Danmarks synspunkter vil også blive inddraget ved udarbejdelsen af denne vejledning.

Bekendtgørelsen, der nærmere præciserer indholdet af den godkendelse og det tilsyn, der skal ske, og den vejledning der snart vil komme, forventes at løse mange af de praktiske problemer, der har været i praksis. Området vil blive fulgt for at se om bekendtgørelsen og vejledningen har haft den ønskede effekt. Bekendtgørelsen vil blive konsekvensrettet som følge af kommunalreformen.

- 95.** Forbundet af Offentligt Ansatte ønsker mere tilsyn med private pasningsformer, da tilsynet i dag i praksis er forskelligt.

Svar:

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender har oplyst følgende: Tilsynsforpligtelsen over for private svarer til tilsyn med andre (offentlige) tilbud. Det vil sige, at der er de samme muligheder og forpligtelser til at gribe ind i forhold til alle tilbud, der ikke lever op til kommunernes krav til egne og andre institutioner. Det må forventes, at større og mere bæredygtige kommuner, vil kunne skabe en mere ensartet standard i forhold til tilsynet på alle områder.

96. Børne- og Kulturchefforeningen mener, at de bestemmelser, der findes omkring bl.a. godkendelse af private dagtilbud og opholdssteder bør præciseres og opdateres i lyset af udviklingen med ændrede samarbejdsformer og øget brug af private leverandører.

Svar:

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender har oplyst følgende: Der er netop lavet en ny bekendtgørelse om godkendelse af og tilsyn med private opholdssteder og private botilbud, der tager højde for de problemer, der har vist sig i praksis. Bekendtgørelsen vil blive konsekvensrettet i forbindelse med, at kommunalreformen træder i kraft.

97. Børnesagens Fællesråd og Børnerådet anbefaler, at der udarbejdes mere præcise bestemmelser om, hvordan der skal føres tilsyn med offentlige døgntilbud på det sociale område. Børnerådet mener, at driftsherren og det faglige/pædagogiske tilsyn bør adskilles, således at det faglige/pædagogiske tilsyn foretages af en uafhængig instans, eventuel national instans. Bagsværd Observations- og behandlingshjem foreslår, at tilsynet placeres i statsligt regi, evt. landsopdelt, gerne efter den hollandske tilsynsmodel. BUPL finder det vanskeligt at vurdere, om regionerne kan formodes at have den nødvendige ekspertise til at føre et fagligt tilsyn med institutioner.

Svar:

Socialministeriet finder, at tilsynet med de offentlige døgntilbud varetages bedst af den lokale myndighed, der har fagligt indblik i opgaven. Det kan således være problematisk at lægge tilsynsfunktionen hos en central instans, der ikke har det faglige indblik, som driftsansvaret giver.

Overgangsordning og udviklingsråd

Flere høringssvar, herunder fra KL, Foreningen af statsamtmand, Foreningen af statsamtsjurister, Landsforeningen Evnesvages Vel, De Samvirkende Invalideorganisationer kan tilslutte sig, at der etableres et regionalt udviklingsråd og årlige kommunale redegørelser.

98. Foreningen af statsamtmand finder, at der med udviklingsrådene er tale om en spændende ny og anderledes opgave for statsforvaltningerne. Foreningen rejser bl.a. spørgsmål om, hvem der skal være formand for udviklingsrådet og hvilke brugerrepræsentanter der skal være medlemmer.

Svar:

På baggrund af høringssvarene er lovteksten (§ 188) ændret, således at det nu fremgår, at formanden for udviklingsrådet udpeges af og blandt repræsentanterne for kommunerne i regionen. Med hensyn til brugerrepræsentanter finder Socialministeriet, at det skal være muligt at tilpasse repræsentationen i forhold til den brugerorganisering, der er i regionen. Derfor vil det ikke præcist blive fastsat, hvilke brugerorganisationer der skal være medlem af rådene. Dog er det en forudsætning, at De Samvirkende Invalideorganisationer og Skole og Samfund er repræsenteret.

Socialministeriet vil efter forhandling med undervisningsministeren fastsætte nærmere regler om udviklingsrådene i en bekendtgørelse.

99. Flere hørings svar mener, at udviklingsrådene skal være permanente.

Svar:

Udviklingsrådene nedsættes for at overvåge kommunalreformen i reformens første 4 år. Det er ikke hensigten med reformen at skabe et nyt overvågningsorgan ud over de politisk ansvarlige myndigheder. Ved udgangen af overvågningsperioden vil det blive vurderet, hvorvidt der eventuelt er behov for en forlængelse af overvågningsperioden.

100. Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund har foreslået, at der i lovforslaget indgår en model for, hvordan de nuværende udviklingsråd kan samarbejde i de nye regioner fra 1. januar 2006. Det skyldes, at der allerede nu, som følge af reformen, så småt kan mærkes en ændret adfærd hos både amter og kommuner overfor tilbud til borgere med behov for særlig støtte, - en tendens, der efter al sandsynlighed vil blive forstærket.

Svar:

De nuværende udviklingsråd har allerede efter de gældende regler mulighed for at samarbejde på tværs af amterne. Det enkelte udviklingsråd skal dog fortsat redegøre for udviklingen på det grundtakstbelagte område i amtet af hensyn til overvågningen af grundtakstreformen.

101. Flere hørings svar, herunder fra Socialpædagogernes Landsforbund, Dansk Socialrådgiverforening og HK Kommunal, har foreslået, at brugerepræsentationen i udviklingsrådene også kommer til at omfatte organisationer, der kan følge udviklingen i indsatsen overfor de børn og unge, der har brug for en speciel indsats, men ikke er egentlig handicappede.

Svar:

Forslaget imødekommes af lovforslaget. På samme måde som med de nuværende udviklingsråd vil også de nye udviklingsråd blive sammensat med repræsentanter for andre børnegrupper udover de handicappede børn.

Forslaget giver derfor ikke anledning til ændringer.

102. Rådet for Socialt Udsatte frygter, at de socialt udsatte kan "forsvinde" i de store omlægninger og forudsætter, at regeringen sikrer, at der specielt i overgangsfasen ikke sker forringelser. Rådet foreslår, at der sikres de nødvendige informations- og statistiksystemer, og at en ny kontoplan bidrager til at sikre dette.

Svar:

Udviklingsrådene og de årlige redegørelser, som skal indsendes til bl.a. Socialministeriet, vil sammen med et informations- og analyse system sikre den nødvendige viden om udviklingen. jf. § 188.

103. Børnerådet frygter uhensigtsmæssig lukning af døgnpladser for børn med sociale og adfærdsmæssige problemer i forbindelse med overdragelsen af de amtskommunale institutioner. Børnerådet mener i den forbindelse, at det er vigtigt, at denne problemstilling bliver fulgt tæt på nationalt plan i de 4 første år efter reformens ikrafttræden, så der ikke sker en opløsning af gode

bø- og behandlingssteder for børn og unge. Samtidig mener Børnerådet, at Socialministeriet bør tildeles muligheder for at gribe ind i tilfælde af at dette sker.

Svar:

Udviklingen vil blive fulgt nøje i de første 4 år gennem udviklingsrådenes arbejde og rapporten til Socialministeriet og Undervisningsministeriet. Socialministeren har naturligvis et politisk ansvar for at overveje, om udviklingen giver anledning til initiativer.

104. Amtsrådsforeningen foreslår i høringssvaret vedr. forslag til lov om regional statsforvaltning, at sekretariatsbetjeningen af de nyoprettede regionale udviklingsråd på social- og specialundervisningsområdet bør henlægges til kommunerne og regionen i fællesskab og ikke til de regionale statsforvaltninger.

Svar:

Det er mest hensigtsmæssigt, at sekretariatsfunktionen varetages af et neutralt organ som statsforvaltningen. Desuden har statsforvaltningen en række forskellige sekretariatsopgaver, hvorfor opgaven ikke kræver etablering af en ny administrativ struktur. Hvis sekretariatsfunktionen skal varetages af region og kommuner i fællesskab, skal der etableres en særlig administrativ struktur til varetagelse af opgaven.

Bemyndigelsesbestemmelser

105. Flere høringssvar, herunder fra LO, Børnerådet, Socialpædagogernes Landsforbund, Dansk Socialrådgiverforening, HK/Kommunal, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, kritiserer, at en række besværlige problemer i forbindelse med kommunalreformen på det sociale område midlertidigt er udskudt ved at foreslå en bemyndigelse til ministeren.

Svar:

Anvendelsen af bemyndigelsesbestemmelser går ikke ud over, hvad der er normal lovgivningsskik. Som reaktion på en række høringssvar, er bemærkningerne omkring anvendelsen af bemyndigelserne blevet udbygget i lovforslaget. Derudover er bemyndigelsesbestemmelsen til at fastsætte vilkår for kommunernes overtagelse af regionale tilbud fjernet, således at vilkårene nu fremgår direkte af loven (§ 186).

Forholdet til andre sektorer

106. Børne- og ungdomspsykiatrisk Hospital spørger, om der med lovforslaget er lagt op til en ændret opgavefordeling mellem socialvæsenet og sundhedsvæsenet.

Svar:

Der er ingen ændret opgavefordeling som følge af forslag til servicelov.

107. Forbundet af Offentlig Ansatte peger på, at den indsats, der ydes indenfor det socialpsykiatriske område og mellem socialpsykiatrien og behandlingspsykiatrien mangler den nødvendige sammenhæng. Myndighedsansvarets placering og sammenhæng mellem myndighedernes forvaltning af ansvaret skal være klar. Denne klarhed er ikke til stede i de foreliggende lovforslag.

Det sociale Brugerråd i Århus Amt påpeger, den højt prioriterede sammenhæng mellem psykiatrien på tværs af sektorer, særligt sammenhængen for de svageste sindslidende, er truet. Behandlingsmæssige og sociale tilbud splittes mellem flere myndigheder og flere, meget forskellige finansieringssystemer.

Flere hørings svar, herunder fra Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark, SAND, finder, at der fortsat vil være stort potentiale for problemer i form af manglende samarbejde mellem sektorerne. For at der skal være mening med misbrugsbehandlingen, er det nødvendigt at følge den op med en social indsats for at undgå tilbagefald til gamle misbrugsmønstre.

Flere hørings svar, herunder fra Landsforeningen Bedre Psykiatri - pårørende til sindslidende, anser det for en vigtig samfundsmæssig opgave, at der for psykisk syge fortsat skal arbejdes for en sammenhængende psykiatri, således at behandlingen og tilbuddene bliver tilpasset den enkelte uanset kommunalt eller regionalt niveau. Landsforeningen mener ikke, at lovforslaget tilgodeser den ønskelige målsætning om sammenhængende psykiatri for den enkelte. Som psykisk syge vil man fortsat være afhængig af tilbud, som er usammenhængende og uoverskuelige.

Landsforeningen Bedre Psykiatri og Blå Kors Danmark påpeger, at der med reformen ikke sker en forbedring af problematikken omkring personer med dobbeltdiagnose. Psykisk syge og misbrugere, der falder mellem to stole og er kastebolde i det nuværende system, må fortsat efter reformen leve i to adskilte verdener.

Svar:

Regionsrådet og kommunalbestyrelserne i regionen skal efter sundhedslovens § 200 indgå aftaler om varetagelsen af opgaver på sundhedsområdet, de såkaldte sundhedsaftaler. Indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke indsatsområder sundhedsaftalerne skal omfatte. Formålet med sundhedsaftalerne er at sikre samordning og sammenhæng for de patient-/brugerforløb, der går på tværs af de to myndighedsniveauer, regioner og kommuner. Regionsrådet skal indgå sundhedsaftaler med alle regionens kommunalbestyrelser.

Indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke indsatsområder sundhedsaftalerne skal omfatte.

Ifølge aftale mellem Socialministeriet og Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil området for behandling for alkoholmisbrug også blive omfattet af sundhedsaftale.

Kommunerne får det fulde myndighedsansvar, forsynings- og finansieringsansvar på det sociale område. Hermed vil borgeren blive mødt med én indgang til hjælpen. Det vil sikre, at de ikke bliver kastebold i systemet.

108.Forbundet af Offentligt Ansatte bemærker, at det rejser problemer med psykoseteams, når behandlingspsykiatrien henføres finansieringsmæssigt til sygehusvæsenet.

Svar:

Der sker ingen lovmæssige ændringer i mulighederne for at oprette psykoseteams.

109.Videns- og formidlingscentret for socialt udsatte påpeger, at døgnhuse ikke nævnes eksplicit i sundhedslovens § 75. Vfc mener, at der er tale om en tilsyneladende nedprioritering af døgnhusene og at der er fare for at de gode erfaringer med at drive døgnhuse vil gå tabt. Rådet for Socialt udsatte deler denne opfattelse og mener, at døgnhuse bør indgå i den kommunale tilbudsvifte.

Svar:

Der er ikke tilsigtet en nedprioritering af døgnhusene i forbindelse med overførslen til sundhedsområdet.

Andre kommentarer

Flere hørings svar, herunder fra KFUM's Sociale Arbejde i Danmark, er tilfredse med kommunalreformen, da lovforslagene imødekommer en del af de anbefalinger, som foreningen tidligere har givet til Strukturkommissionens betænkning. KFUM's Sociale Arbejde i Danmark mener, at borgeren det er vigtigt, at borgeren få de ydelser, som vedkommende har brug for og at borgeren har ret til at vælge frit blandt ydelserne.

Børnerådet hilser den sproglige reovering af loven velkommen og FBU Forældrelandsforeningen tilslutter sig de sproglige og redaktionelle ændringer.

Inspektørkollegiet ved Danmarks Forsorgshjem bemærker, at der har været en rivende og positiv udvikling på boformerne. Inspektørkollegiet og SBS § 94 er tilfredse med, at selvmøderprincippet, statsrefusion og ledernes kompetence til at træffe beslutning om optagelse i boformer efter §§ 109-110 er videreført i den kommende servicelov.

Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark er glade for, at man holder fast i tilbud om beskyttet beskæftigelse, og at man samtidig holder fat i at yde et beløb ud over kontanthjælpen for udførelsen.

SBS § 94 udtaler tilfredshed med at det er sikret at der fortsat kan tilbydes aktivering i forbindelse med boformerne således at det fortsat kan være en integreret del af tilbuddet at tilbyde deltagelse i aktiviteter herunder produktion.

Videns- og formidlingscentret for socialt udsatte glæder sig på fagligt plan og i et retssikkerhedsperspektiv over den sproglige modernisering i loven, især i forhold til en tydeliggørelse af, hvornår der er tale om pligt eller valgmuligheder efter loven.

110. BUPL konstaterer, at det først og fremmest bliver kommunernes efterspørgsel, der bestemmer hvilken udvikling, der kan finde sted. BUPL mener, at det indebærer en risiko for, at nogle børn og deres familier havner i en gråzone, og at det tværfaglige samarbejde derfor skal prioriteres, udbygges og udvikles også i de nye kommuner, regioner, VISO-netværk, udviklingsråd mv. BUPL foreslår konkret, at kommunerne pålægges at beskrive dels målsætningerne for indsatsen, dels de tværfaglige samarbejdspartneres roller og rammer i forhold til indsatsen. Samtidig skal institutionerne have de fornødne ressourcer og kompetencer.

Svar:

Det er centralt, at det tværfaglige samarbejde prioriteres og udvikles også i de nye kommuner. Der er allerede, uafhængigt af kommunalreformen, iværksat en række forskellige tiltag, der skal styrke det tværfaglige samarbejde. Det er Socialministeriets forventning, at kommunalreformen vil spille positivt sammen med disse bestræbelser, da det tværfaglige samarbejde alt andet lige bliver lettere, når der kun er et forvaltningsniveau.

111. De Samvirkende Invalideorganisationer anfører, at kommunalbestyrelsen efter § 20 skal sørge for det nødvendige antal pladser i dagtilbud til børn med henblik på at give pædagogiske, sociale og pasningsmæssige tilbud. Da amterne forsvinder og dermed deres forpligtelse til at sørge for den fornødne behandlingsmæssige indsats, skal bestemmelsen udvides, så det fremgår, at dagtilbud også kan gives med henblik på behandlingsmæssige tilbud. Mange børn med handicap enkeltintegreres i almindelige daginstitutioner, men har fortsat behov for et behandlingstilbud. De Samvirkende Invalideorganisationer mener derfor, at de skal sikres adgang til den fornødne behandlingsmæssige indsats, i form af fx fysioterapi, ergoterapi, taleundervisning m.v. Det er ikke alene i de særlige dagtilbud, der skal kunne tilbydes behandling.

Svar:

Iflg. § 32 (tidl. § 16) overtager kommunalbestyrelsen amtskommunens ansvar for særlige daginstitutioner med samme indholdsmæssige forpligtelse, som amtskommunerne har nu. Som efter de nugældende bestemmelser kan der tilbydes særlig støtte i de almindelige dagtilbud i det omfang, det vurderes, at det kan ske her og ikke i et særligt dagtilbud.

112. DSI foreslår i sit høringssvar, at reglerne om beskyttet beskæftigelse, kap 19, bliver omfattet af lov om aktiv beskæftigelsesindsats, da det så efter DSI's opfattelse vil blive lettere at få den beskyttede beskæftigelse til at indgå i tæt samspil med de øvrige ordninger på det ordinære beskæftigelsesområde.

Svar:

Der vil fortsat være behov for – også i sammenhæng med den sociale indsats – at have mulighed for at etablere initiativer, af beskæftigelsesmæssig karakter for mennesker med varigt og betydeligt nedsat funktionsevne. Det er imidlertid naturligt, at kommunerne ser beskæftigelse efter servicelovens bestemmelser i sammenhæng med beskæftigelse efter lov om aktiv beskæftigelsesindsats, herunder også at de kommunale jobcentre kan være rådgivende i forhold til etablering af beskyttet beskæftigelse.

113. Viborg amtskommune rejser spørgsmålet om, hvordan medarbejderne i en regional boform i praksis skal forholde sig til den situation, der kan opstå, når visiterede borgere fra alle regionens

kommuner, kan være omfattet af forskellige sagsbehandlingsregler (lokale kvalitetsstandarder) fastsat af den enkelte borgers hjemkommune.

Svar:

Når en kommune visiterer en borger til en social boform, der drives af en region (eller af en privat udbyder), vil der typisk altid være udarbejdet en handleplan efter servicelovens § 141.

I forbindelse med visitationen vil der altid have været kontakt mellem boformen og kommunen med henblik på at fastlægge, hvad formålet med opholdet i boformen skal være.

Under opholdet vil der være kontakt mellem borgeren, kommunen og boformen med henblik på at vurdere, hvordan det går. Alle parter vil kunne tage initiativer i denne proces, og det forhold, at en af parterne, fx kommunen, har udarbejdet en (kvalitets)standard for, hvordan man vil styre denne proces, ses ikke at lægge medarbejderne hindringer i vejen for at kunne udføre deres arbejde.

Efter servicelovens almindelige princip har hver enkelt modtager af tilbud krav på en ydelse, der tager udgangspunkt i den enkeltes situation og særlige ønsker. Dette gør sig allerede gældende under den nuværende lovgivning, og der sker ingen ændring heri ved gennemførelsen af den nye lov om social service.

114. Sammenslutningen af Nærudvalg i Danmark (SAND) bemærker, at der opereres med en dobbeltvisitation i § 108, som er unødvendig.

Svar:

Der er tale om en videreførsel af gældende ret.

115. Nogle høringssvar, herunder fra Brugerrådet i Viborg Amt, mener, der er tale om en snigende socialreform: Der har ikke været mulighed for en åben debat med input fra de forskellige interessenter. Reformen er præget af en bestemt politisk ideologi, hvor der ikke tages hensyn til, hvordan systemet hidtil har fungeret og hvor brugerne og deres pårørende mener, at det sociale system måske kan forbedres.

Svar:

Kommunalreformen skal generelt ændre rammerne for opgavevaretagelsen af de offentlige opgaver og den offentlige service i Danmark. Formålet med reformen er primært en bedre opgaveløsning, hvor flere velfærdsopgaver kan løses i større og mere bæredygtige kommuner. Med flere lokale opgaver placeret lokalt vil demokratiet blive styrket. Kommunalreformen ændrer ikke på sociallovgivningen i øvrigt, hverken i forhold til tilbuddenes indhold, borgernes ret til ydelser, deres ret til at klage over afgørelser eller pligt til at sørge for tilbud. Den fremtidige udvikling på det sociale område vil som hidtil ske med input fra forskellige interessenter.

116. Nogle høringssvar, herunder fra Landsforeningen bedre psykiatri, har noteret sig en præcisering af servicelovens § 18, hvor det nu fremgår, at det er en pligtbestemmelse. Det fremgår nu, at kommunen "skal" inddrage frivillige organisationer.

Svar:

Der er alene tale om en sproglig præcisering, som netop skal understrege, at der både i dag og fremover er en pligt for kommunerne til at inddrage frivillige organisationer. Der er ikke tale om en ændring af gældende ret.

117. Landsorganisationen af kvindekrisecentre (LOKK) mener, at det skal beskrives i bemærkningerne til loven, at de generelle og specielle krisecentertilbud er landsdækkende tilbud.

Svar:

Selvmøderprincippet, hvorefter borgere fra hele landet uden visitation kan møde op på et hvilket som helst krisecenter i hele landet er opretholdt i forbindelse med kommunalreformen. Tilbudene kan derfor betegnes som landsdelsdækkende. Selvmøderprincippets videreførelse er allerede beskrevet i bemærkningerne.

118. Nogle høringssvar, herunder fra Landsorganisationen af kvindekrisecentre (LOKK) og KFUM's Sociale Arbejde i Danmark, mener, at det bør stå i loven, at private tilbud også omfatter selvejende institutioner. KFUM's Sociale arbejde mener også at selvejende institutioner bør sidestilles med offentlige og private virksomheder.

Svar:

Det er allerede i dag et grundlæggende princip, at private tilbud kan organisere sig, som de ønsker. Det er derfor ikke nødvendigt at understrege dette i lovforslaget.

119. FBU Forældrelandsforeningen og Rådet for Frivilligt Socialt Arbejde anbefaler, at der fra centralt hold fastsættes retningslinier, som pålægger kommunerne at yde økonomisk støtte til frivillige sociale organisationer, der yder støtte til målgrupper som f.eks. FBU's, også selvom organisationen ikke er kommunalt, lokalt forankret.

Svar:

Kommunalreformen indebærer, at det er kommunerne, som efter forslaget til servicelovens § 18 yder støtte til og samarbejder med det frivillige sociale arbejde. De hidtidige amtskommunale midler til at støtte det frivillige sociale arbejde overføres til kommunerne. En frivillig social organisation kan søge og modtage støtte fra andre kommuner end den kommune, som organisationen ligger i, hvis organisationen er aktiv i forhold til andre kommuners borgere.

120. Rådet for Frivilligt Socialt Arbejde anmoder om, at der til § 18, stk. 3 anføres, at kommunen som minimum skal etablere et dialog-/kontaktforum med de frivillige sociale organisationer.

Svar:

Det er, på baggrund af høringssvarene, tilføjet i bemærkningerne, at kommunerne som en mulighed for at udmønte samarbejdet kan nedsætte dialog-/kontaktfora med de frivillige organisationer. Begrundelsen er, at det er vigtigt at fastholde, at det er kommunerne, der har ansvaret for opgaven.

121. KL finder det ikke hensigtsmæssigt, at kommunerne overtager myndighedsansvaret for bevilling af høreapparater. Det foreslås derfor, at høreapparatopgaver forbliver på det regionale niveau og fremover reguleres i Sundhedsloven frem for som i dag at være en del af den sociale lovgivning.

Svar:

Spørgsmålet om en sådan ressortomlægning er ikke er en del af kommunalreformen.

- 122.**FBU ForældreLandsforeningen anbefaler, at der bliver etableret en uvildig konsulentordning på området for børn og unge med sociale og adfærdsmæssige problemer og børn og unge med alvorlige udviklingsmæssige, personligheds-mæssige eller psykiske/psykiatriske problemer.

Svar:

En del af disse opgaver varetages af VISO. Derudover skal Socialministeriet henvise til det tidligere omtalte lovforslag om anbringelsesreformen. Anbringelsesreformen vil på en række punkter medfører bedre sagsbehandling, bedre klagemuligheder og mere kontrol med kommunernes opgavevaretagelse. Anbringelsesreformen vil sikre de berørte familier, børn og unge bedre inddragelse og større retssikkerhed. Anbringelsesreformen vil dermed løse en række af de problemer, der ligger bag ønsket om en uvildig konsulentordning.

- 123.**FBU ForældreLandsforeningen anbefaler, at kravet til kommunerne om brugerindflydelse på tilrettelæggelsen og udnyttelsen af tilbuddene specificeres til på døgninstitutioner for børn og unge at omfatte både børnene og de unge som brugere og deres forældre.

Svar:

Der er fortsat en pligt for kommunerne i lov om social service § 16 til at inddrage brugerne. Dette indbefatter børnene og de unge, der er anbragt på stedet. I forbindelse med anbringelsesreformen bliver det gjort endnu tydeligere, at kommunen skal samarbejde med forældrene. Dette gælder også i relation til forholdene på anbringelsesstedet.

- 124.**Børnerådet foreslår en redaktionel ændring i § 11, stk. 2, således at kommunernes pligt til at tilbyde børn og unge rådgivning præciseres.

Svar:

Pligten til at tilbyde børn og unge rådgivning er omfattet af § 10, som er en videreførelse af den nuværende § 3, der giver enhver, herunder børn og unge, mulighed for at søge rådgivning hos kommunerne.

- 125.**FOLA anfører, at kommunikationsvejen mellem bruger og beslutningstager bliver længere med nye store kommuner, hvilket ifølge FOLA øger risikoen for et demokratisk "tomrum". På den baggrund foreslår FOLA, at der oprettes kommunale samarbejdsorganer med repræsentation fra forældrebestyrelser ved kommunens dagtilbud og at disse implementeres i lovgivningen. Det foreslås endvidere, at en eventuel sammenslutning af forældrebestyrelser tildeles høringsret i tiltag på daginstitutionsområdet og at sammenslutningen repræsenteres i de nye Udviklingsråd.

Svar:

Det er fortsat op til kommunerne, om de vil sikre yderligere indflydelse for brugerne af dagtilbud. En del kommuner har sådanne tværgående organer.

- 126.**Børnesagens Fællesråd opfordrer til, at § 67 styrkes med henblik på, at døgninstitutionsområdet i betydelig grad er dækket af de selvejende institutionernes medvirken i opgaveløsning, enten ved

at stk. 4 udbygges/tydeliggøres eller at der i vejledningsform sættes fokus på indgåelse af driftsaftaler mellem selvejende institutioner og kommuner.

Svar:

Muligheden for at indgå driftsaftaler med selvejende institutioner er allerede fastlagt i lovforslagets § 67, stk. 4.

127. Forbundet af Offentligt Ansatte anfører, at en ny kommunalreform vil medføre, at kommunerne bliver større. Kommunerne kan benytte lejligheden til at ensrette hele dagtilbudsområdet, og dermed organisatorisk lægge dagplejen ind under daginstitutionerne.

Svar:

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender oplyser, at der ikke er sket ændringer m.h.t. typer af dagtilbud. Dagpleje betragtes lovgivningsmæssigt fortsat som en selvstændig dagtilbudstype. De nuværende muligheder, som kommunerne har for at tilrettelægge administrationen af de forskellige dagtilbudstyper, ændres der ikke på med kommunalreformen.

128. En række høringssvar indeholder forslag til materielle ændringer af serviceloven, som ikke er en følge af kommunalreformen

Det drejer sig bl.a. om forslag om udvidelse af bestemmelserne om handleplaner, afgrænsningen mellem hjælpemidler, støtte til køb af bil for psykiatribrugere og udvidelse af målgruppen for støtte- og kontaktpersoner.

Svar:

Forslagene kan ikke anses for at være en naturlig følge af kommunalreformen, men ministeriet vil lade forslagene indgå i overvejelserne om fremtidige ændringer i serviceloven.

129. I flere høringssvar foreslår den hørte forening eller organisation, at den bliver medlem af handicaprådene, udviklingsrådene og/eller bliver medlem af VISO's bestyrelse.

Svar:

Ud over De Samvirkende Invalideorganisationer på handicapområdet – som det fremgår af aftalen om strukturreformen - sker der ikke i forbindelse med lovforslaget en konkret fastlæggelse af medlemskabet af de respektive organer. Fastlæggelse af medlemskabet eller repræsentationen udmøntes i en selvstændig bekendtgørelse, der udsendes i høring, og som i overensstemmelse med bemærkningerne til lovforslaget sikre en dækkende sammensætning ud fra formålet med henholdsvis handicapråd, udviklingsråd og VISO.

130. Datatilsynet bemærker, at Socialministeriet burde have gennemgået forslaget til serviceloven med henblik på en analyse af, hvordan lovforslaget forholder sig til lov om behandling af personoplysninger (persondataloven). Datatilsynet henstiller særligt til, at Socialministeriet undersøger, om der med nogle af bestemmelserne er tilsigtet en dårligere retsstilling for de registrerede end efter persondataloven og i givet fald beskriver dette i lovforslaget.

Svar:

Socialministeriet har gennemgået lovforslaget med henblik på en vurdering af forholdet til persondataloven og vurderer, at dataudveksling kan ske inden for rammerne af persondataloven. Dette fremgår nu af almindelige bemærkninger.

131. Datatilsynet bemærker, at der efter tilsynets umiddelbare vurdering formentlig ikke i alle tilfælde vil kunne videregives oplysninger mellem forskellige myndigheder og private dataansvarlige inden for persondatalovens rammer i VISO.

Svar:

Arbejdsgangene i VISO vil blive tilrettelagt, så de er i overensstemmelse med persondatalovens regler. Dette fremgår nu af de almindelige bemærkninger.

Bilag: Høringsparter

Følgende myndigheder og organisationer (i alt 127) har afgivet bemærkninger:

- Akademikernes Centralorganisation (AC)
- Amternes Tale-Høre-Samråd (ATHS) (Samrådet af Ledere for Tale- og Høreinstitutionerne)
- Amtsrådsforeningen
- Ankestyrelsen
- Bagsværd Observations- og Behandlingshjem
- Blå Kors
- Bornholms Regionskommune (Regionsrådet)
- Børne- og Familiecenter Storstrømmen
- Børne- og Kulturchefforeningen
- Børne- og Ungdomspsykiatrisk Hospital, Risskov
- Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL)
- Børnerådet
- Børnesagens Fællesråd
- Center for Ligebehandling af Handicappede
- Center for Små Handicapgrupper
- Centerlederforeningen
- Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU)
- Daginstitutionernes Lands-Organisation (DLO)
- Danmarks Optikerforening
- Dansk Blindesamfund
- Dansk Blindesamfunds Ungdom (DBSU)
- Dansk Forening for Osteogenesis Imperfecta (DFOI)
- Dansk Landbrug
- Dansk Psykolog Forening
- Dansk Socialrådgiverforening
- Dansk Sygeplejeråd
- Dansk Videnscenter for Ordblindhed
- Dansk Videnscenter for Stammen
- Danske Fysioterapeuter
- Datatilsynet
- De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI)
- Den Danske Dommerforening
- Den Uvildige Konsulentordning på Handicapområdet
- Det Centrale Handicapråd
- Det Kommunale Kartel (DKK)
- Det Landsdækkende Synsråd (DIs)
- Det Sociale Brugerråd i Viborg Amt
- Det Sociale Brugerråd i Århus Amt
- Diabetesforeningen – Landsforeningen for Sukkersyge
- Domstolsstyrelsen
- Ergoterapeutforeningen
- Falck
- FBU ForældreLANDSforeningen
- Forbundet af Offentligt Ansatte

- Foreningen af Danske Døgninstitutioner for Børn og Unge (FADD)
- Foreningen af Kommuner i Københavns Amt
- Foreningen af Socialchefer i Danmark
- Foreningen af Socialchefer i Danmark (amtskommunale medlemmer)
- Foreningen af Statsamtsjurister
- Foreningen af Statsamtsmænd
- Foreningen Jysk børneforsorg/Fredehjem
- Forsorgshjemmet Østervang
- Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF)
- Glostrup Kommune klageråd
- Handel, Transport og Serviceerhvervene (HTS)
- Hjerneskadeforeningen
- HK Kommunal
- Holstebro Kommune
- Inspektørkollegiet ved Danmarks Forsorgshjem
- J.F. Kennedy Instituttet – Statens Øjenklinik
- KFUM's sociale arbejde i Danmark
- KL, Kommunernes Landsforening
- Kolonien Filadelfia
- Kommunaldirektørforeningen i Danmark (KDF)
- Kontaktudvalget for Mindre Sygdoms- og Handicapforeninger (KMS)
- Københavns Amt
- Københavns Kommune
- Landsforeningen af arm/bendefekte
- Landsforeningen af Forældre til Blinde og Svagsynede (Forældreforeningen)
- Landsforeningen af Forældre til børn i daginstitutioner
- Landsforeningen af Landsbysamfund
- Landsforeningen af Nuværende og Tidligere Psykiatribrugere
- Landsforeningen af Opholdssteder og Skolebehandlingstilbud (LOS)
- Landsforeningen Autisme (LA)
- Landsforeningen for Bedre Psykiatri
- Landsforeningen for Ligeværd
- Landsforeningen LEV
- Landsforeningen Pårørendegruppen for Svage Ældre
- Landsforeningen SIND
- Landsforeningen Specialskolerne i Danmark
- Landsorganisation af KvindeKrisecentre (LOKK)
- Landsorganisationen i Danmark (LO)
- Langagerskolen (skolebestyrelsen)
- MarselisborgCentret
- Ministeriet for Familie og Forbrugeranliggender
- Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration
- Nordjyllands Amt
- Omsorgsorganisationernes Samråd
- Organisationen af Selvejende Institutioner (OSI)
- Pårørendeforeningen af 1998
- Roskilde Kommune klageråd
- Rygmarvsbrokforeningen af 1988
- Rådet for Frivilligt Socialt Arbejde
- Rådet for Socialt Udsatte
- Sammenslutningen af boformer efter servicelovens § 94 (SBS § 94)

- Sammenslutningen af Institutioner for Erhvervshæmmede (SIE)
- Sammenslutningen af Næruvalg i Danmark (SAND)
- Sammenslutningen af Ældreråd
- Samrådet af Hjælpemiddelcentralleder i Danmark
- Samrådet af Specialskoler for Børn med Autisme
- Samrådet af Synsfaglige Ledere i Amterne
- Samrådet vedrørende Kommunikationshjælpemidler i Amterne (SKiA)
- Skatteministeriet
- Socialpædagogernes Landsforbund
- Solbakkens Rådgivningscenter for Bevægelseshandicap
- Statsamtet Fyn, Det Sociale Nævn
- Udviklings- og Formidlingscentret på Handicapområdet
- Undervisningsministeriet
- Vestre Landsret
- Vestsjællands Amt
- Viborg Amt
- Viborg Amt, Det Sociale Brugerråd
- Videns- og Formidlingscenter for Socialt Udsatte (VFCU)
- Videnscenter for Bevægelseshandicappede
- Videnscenter for døvblevne, døve og hørehæmmede
- Videnscenter for Døvblindfødte
- Videnscenter for Epilepsi
- Videnscenter for Hjerneskode
- Videnscenter for Socialpsykiatri
- Videnscenter for Synshandicap
- Videnscenter om Kommunikation og Multiple Funktionsnedsættelser hos Børn og Unge uden et Talesprog (VIKOM)
- Videnscenter på Ældreområdet
- ÆldreMobiliseringen
- ÆldreSagen
- Økonomi- og Erhvervsministeriet
- Østre Landsret
- Aalborg Kommune

Følgende (i alt 31) har meddelt, at de ikke har bemærkninger til lovforslaget:

- Advokatrådet
- Alzheimerforeningen
- Arbejdsdirektoratet
- Arbejdsmarkedsstyrelsen
- Beskæftigelsesministeriet
- Dansk Arbejdsgiverforening (DA)
- Dansk Byggeri
- Den Sociale Sikringsstyrelse
- Foreningen af Statsautoriserede Revisorer
- Finansministeriet
- Forsvarsministeriet
- Galten kommune klageråd
- Helsingør Kommune klageråd
- Hovedstadens Udviklingsråd (HUR)
- Indenrigs- og Sundhedsministeriet

- Justitsministeriet
- Kirkeministeriet
- Kulturministeriet
- Landsforeningen af pårørende til stofmisbrugere
- Miljøministeriet
- Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
- Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling
- Morsø Kommune, klagerådet
- Nørre-Snede Kommune klageråd
- Rigsrevisionen
- Ringe Kommune klageråd
- Statsministeriet
- Stenlille Kommune, klagerådet
- Trafikministeriet
- Udenrigsministeriet
- Ældrerådet Albertslund

Følgende (i alt 31) har ikke afgivet høringssvar:

- Alkoholpolitisk Landsråd
- Arbejdsskadestyrelsen
- Center for Rusmiddelforskning
- Center for Selvmordsforskning
- Dansk ErhvervsFremme
- Dansk Handel og Service (DHS)
- Dansk Industri (DI)
- Dansk Transport og Logistik
- Familieplejen i Danmark
- Folketingets Kommunaludvalg
- Frederiksberg Kommune
- HS
- Håndværksrådet
- Kommunale tjenestemænd og Overenskomstansatte (KTO)
- Landbrugsrådet
- Landdistrikternes Fællesråd
- Landsforeningen af Væresteder
- Landsforeningen for Efterladte efter Selvmord
- Landsforeningen for Human Narkobehandling
- Landsforeningen for Socialpædagoger
- Landsforeningen Lænken
- Plejeforældrenes Landsforbund
- Pædagogisk Medhjælper Forbund
- Red Barnet
- Sammenslutning af Danske Småøer
- Sammenslutning af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger (SALA)
- Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab
- Statsansattes Kartel
- Sundhedskartellet
- Videnscenter for DøvblindBlevne
- Videnscenter for Autisme